

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/1.

Kicsoda az Isten?

1. rész

Kicsoda az Isten?

1. rész

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsa

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-963-7493-91-1
ISSN 0865-3119

1. RÉSZ • TARTALOM

Bevezetés	7
Énektanulás 2012 első negyedévében	8
Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek	9
<i>I. tanulmány – 2012. január 7.</i>	
Isten ismerete „a bölcsesség kezdete” és az „örök élet” záloga	11
<i>II. tanulmány – 2012. január 14.</i>	
A kinyilatkoztatáson alapuló teológia, és a hamis teológia	21
<i>III. tanulmány – 2012. január 21.</i>	
Isten bemutatkozása a Tízparancsolat I–IV. parancsolata által	34
<i>IV. tanulmány – 2012. január 28.</i>	
A Jézus által nyert kinyilatkoztatás Istenről	46
<i>V. tanulmány – 2012. február 4.</i>	
Mit jelent „Lélekben és igazságban” imádni Istent?	59
<i>VI. tanulmány – 2012. február 11.</i>	
Az élő, munkálkodó Isten	72
Áhítatok minden napra	
Január	81
Február	82

Bevezetés

„Kihez hasonlítjátok Istent, milyen képet készítetek róla? ...
Kihez hasonlítotok hát engem, hogy hasonló volnék?”
(Ésa 40,18.25)

Szombatiszkolai tanulmányaink fő témája ebben a negyedévben a *teológia*. Szűkebb értelemben az Isten személyéről szóló tanítást jelenti ez a szó.* Az Isten személyére vonatkozó bibliai kijelentéseket igyekszünk tehát számba venni és átgondolni. Ez az ismeret a legfontosabb számunkra a hitbeli ismeretek körén belül. Elég csupán Jézus nagy súlyú kijelentésére gondolnunk: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3) Meghatározó jelentőségű a személyes hitéletünkben az, hogy milyen kép alakul ki a lelkünkben Istenről – Őróla, akiben bízunk kell, és akihez imádkozunk.

A *teológia* szó tágabb értelemben a hittudományt jelenti, felöleli tehát a vallási ismeretek egész kidolgozott rendszerét. Második tanulmányunk arról szól majd, hogy a tágabb értelemben vett teológia könnyen eltávolodik az Isten személyére vonatkozó bibliai kinyilatkoztatástól. Ma ez különösen jellemző. Ezért mind a hívő embernek, mind a világnak nagy szüksége van az egyedül igaz, élő Istenről szóló ige tanúságtételére, a szűkebb értelemben vett – és hiteles, azaz teljességgel az isteni kinyilatkoztatáson alapuló – *teológiára*.

Luther Márton sorait idézzük: „Sem a zsinatok, sem az egyházatyák, sem mi nem fogunk olyan jól írni – még a legvilá-

* A görög *theosz* szó jelentése Isten, a *logosz* szóé pedig: *beszéd, ige*. Az e két szóból összetett *teológia* jelentése: *Istenről szóló beszéd, ige*.

gosabb és legtermékenyebb pillanatainkban sem –, mint ahogyan a Szentírás, vagyis maga Isten... A prófétákat és az apostolokat kell a szószerzőkre ültetnünk, hogy lábukhoz telepedve hallgassuk, mit mondanak, nem pedig nekünk beszélni az ő fülükbe.”*

Énektanulás

2012 első negyedévében

„Énekeljete Istennek, énekeljete; énekeljete királyunknak, énekeljete! Mert az egész föld királya Isten: énekeljete bölcsességgel!” (Zsolt 44,7–8)

Folytatjuk a *Hitünk énekei* című könyvből a kevésbé ismert énekek megtanulását, illetve fölelevenítését. Ezúttal három éneket ajánlunk mindenki figyelmébe:

46. ének: „*Tebenned bízunk eleitől fogva...*”

47. ének: „*Én lelkem, áldjad Istent...*”

49. ének: „*A Sionnak hegyén, Úr Isten...*”

*Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály*

* Luther Márton ajánlása német művei wittenbergi kiadásának első kötetéhez (1539). In *Válogatott művei*, V. köt., Luther Kiadó, Budapest, 2011, 18–19. o.

Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek

„Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint,
még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”

(Péld 22,6)

A felnőttek Biblia-tanulmánya mellett a kisiskolásoknak szóló szombatiskolai tanulmányok is készülnek. Szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe *Az ősatyák élete* című tanulmányt. Éppúgy heti hat kérdés található benne, mint a felnőttek Biblia-tanulmányában, és negyedéves felosztású. Javasoljuk a napi átvételét – ez alapot adhat a mindennapi családi áhítatokhoz. A feltett kérdések mellett érdekes feladatokat, fejtörőket, gondolkodtató kérdéssorokat is összeállítottunk, figyelembe véve a gyermekek életkori sajátosságait. Mind a tizenhárom tanulmány aranymondást is tartalmaz, amelyet érdemes naponta elolvasni, hogy gyermekeink megtanulhassák, és szívükbe plántálódjék a bibliai üzenet. Az énekek megtanulásához segítségül szolgál az idén nyáron megjelent zenei CD (címe: *Csak nyisd ki a szíved*), amely megrendelhető a médiaosztálynál és a BIK Könyvkiadónál (ára 1000 Ft). A tanulmány kapható és megrendelhető a BIK-nél (ára: 945 Ft) (a médiaosztály és a kiadó elérhetőségei e könyv hátlapján található). Az ősz folyamán készül el a *Jézus példázatai* című, kisiskolásoknak írott tanulmány, óvodásoknak pedig az *Állatok a Bibliában*, mindkettő kapható lesz a BIK-nél.

*Örömteli közös tanulást kíván
a gyermekosztály*

Isten ismerete „a bölcsesség kezdete” és az „örök élet” záloga

¶ Miért létkérdés számunkra – és valójában minden ember számára – Isten megismerése?

- „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtettél mindent, s minden a te akaratodból lett és teremtetett.” (Jel 4,11)
- „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...” (Ap csel 17,28)
- „Ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népei és kezének juhái vagyunk. Bárcsak ma hallanátok az ő szavát!” (Zsolt 95,7)

.....
.....

Az első ige (Jel 4,11) János apostol tanúságtétele arról, amit látomása során tapasztalt, bepillantva a mennyei világba. A menny lakói istentiszteletének az az alapja, hogy tudják: Isten a teremtőjük és a fenntartójuk. Tudják, hogy egyedül az Ő akaratáért lettek megteremtve és léteznek minden pillanatban, ezért hálás szívvel tisztelik Őt.

Mi, emberek, nehezen értjük meg és ismerjük el ugyanezt. Pedig mindent Istennek köszönhetünk, azt is, hogy létrejöttünk, és azt is, hogy élünk, létezünk – a világ, az egész embe-

riség, és egyénileg is mindnyájan. Övé a „legelő”, azaz a bennünket körülvevő teremtettség, amelyből táplálkozunk, és amelyből ismereteinket, az igazság eszméit, valamint a szépség mintáit vesszük. Kezének alkotásai vagyunk mi, emberek is, akiket Ő – mint a pásztor a juhait – egyenként ismer, és gondot visel rólunk, elfogadásunk, igénylésünk mértéke szerint.

Jób azon kevesek közé tartozott, akik tisztán látták és méltányolták is ezt. Így vallott erről: „Kezeid formáltak engem... Életet és kegyelmet szerezteél számomra, és gondviselésed őrizte lelkemet.” (10,8. 12) Szintén ő mondja: „Kicsoda bízta reá a földet, és ki rendezte az egész világot? Ha csak magára volna gondja, lelkét és lehelését magához vonná, elhervadna együtt minden test, és az ember visszatérne a porba. Ha tehát van értelmed, halld meg ezt, [és] füledet hajtsd beszédeim szavára!” (34,13–16)

„A föld nem a természetben rejlő erő által hozza meg évről évre a termését, s nem valamely őserő készletre keringésre bolygónkat a Nap körül... Isten szüntelenül gyakorolt hatalma tartja forgásban a Földet. A menny Istene szünet nélkül munkálkodik. Hatalma által virágozik ki minden bimbó... Az emberi test nem gép, amely ha megindul, folytatja munkáját: a szív dobog, lélegzet lélegzetet követ. Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Minden lélegzet, minden szívverés az örökké jelen lévő Isten hatalmának bizonyítéka...” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 260. o.)

2 Hogyan viszonyul az ember mégis Isten ismeretéhez a bűneset óta?

- „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.” (Rm 3,11)
- „Halljátok, egek, és vedd füleidbe, föld! Az Úr szól: Fiaikat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártoltak

tőlem. Az ökör ismeri gazdáját, a szamár urának jászlatát, de Izrael nem ismeri, az én népem nem figyel rá!” (Ésa 1,2–3)

- „Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásai-ból megértetvén, megláttatik... Bár Istent megismerték, mindazonáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálát nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalókká lettek, balgatag szívük megsötétedett... A teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett.” (Rm 1,20–25)

Készletet érezhetünk arra, hogy a hívő embereket, köztük magunkat is, kivegyük a fenti igék hatálya alól, mondván, hogy mi azért keressük és tiszteljük Istent. Kezdeményező és bennünk munkálkodó kegyelme nélkül azonban mi is csak ilyenek lennénk. Ha Ő nem keresne minket a Szentlélek bizonyoságtevő és hívogató szavával – mint a pásztor az elveszett juhát –, egyre csak távolodnánk tőle, mint az elkóborolt juh, és elpusztulnánk bűneinkben. Amint Ésaías próféta is írja: „Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki a maga útjára tért...” (53,6)

„Ő gyújtott világosságot a szívünkben” – írja Pál apostol (2Kor 4,6). E nélkül mi is csak a teremtett dolgok csodálatáig és tiszteletéig tudnánk eljutni. Magunktól nem lennénk képesek meglátni és felismerni mögöttük a fenséges Teremtőt, aki a legmélyebb hálánkra és tiszteletünkre méltó. „A bűn elhomályosította az ember látását, és nem tudja helyesen értelmezni a természetet anélkül, hogy Isten fölé ne helyezné... Az Istent igazán ismerők nem fognak úgy beleszédülni az anyag törvényeibe és a

természet működésébe, hogy ne vegyék észre vagy ne ismerjék el Isten állandó működését a természetben... A természet hangja bizonyosságot tesz Istenről, a természet mégsem Isten... A világ nem tudja megismerni Istent emberi bölcsességével. A világ bölcsei Isten tökéletlen ismeretére jutottak alkotásaiból, s balgaságukban a természetet és a természet törvényeit magasztalták a természet Istene helyett... Lehetetlen Isten tökéletes ismeretére jutni egyedül csak a természetből.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 168. o.)

3 Ismételt olvasható az Írásban, hogy Isten ismerete a „bölcsesség kezdete”. Mit jelent ez?

- „A bölcsesség honnan jön tehát, hol van helye az értelemnek?... Isten tudja annak útját, Ő ismeri annak helyét. Mert Ő ellát a föld határait, Ő mindent lát az ég alatt... Az embernek pedig ezt mondja: Íme az Úrnak félelme, az a bölcsesség...” (Jób 28,20–28)
- „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja.” (Zsolt 111,10)
- „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, a Szentnek ismerete az eszesség.” (Péld 9,10)

Ha igazságként fogadjuk el, hogy Isten teremtő és gondviselő Szülők, akkor ebből logikusan következik, hogy megismerése „a bölcsesség kezdete”. „Isten... az emberi életnek, sőt a világ létének az alapkérdése és alapténye. Ettől függ az egyedi ember életútjának indítása és befejezése, de a történelem további menete, az emberi jövő is. Épületet alapozni, tető alá

hozni és tovább építkezni csak tervek ismeretében lehet. A megszerkesztett valóság mögött a Szerkesztő akaratának számbavétele a legtermészetesebb.” (Illyés Gyula gondolatai. In Hegyi Béla: *A dialógus sodrában*. Magvető Kiadó, Budapest, 1978, 126. o.)

Ha pedig csak egy kicsit is belepillantunk Isten nagyságába és bölcsességébe, akkor – megint csak természetes következményként – elfogja az embert az *istenfélelem*. Az eredeti újszövetségi szó betű szerinti jelentése: *jó félelem*. Nem arról a negatív érzeletről van szó tehát, ami a bűneset óta jellemzi az embert: fél Istentől, menekülni kíván előle, mivel megsemmisülve érzi magát bűnösségében, amint Isten szentségével szembesül. Ellenkezőleg, arról a megrendült – ahogy mondani szoktuk, már-már félelemmel vegyes – csodálatról és tisztelettről van szó, amit az ember a tökéletes igazzal és széppel való találkozáskor érez. Ez a „jó félelem” nem lesújt, hanem felemel. Önmagánál többre, jobbra sóvárgó alázatot ébreszt az emberben.

Aki Istent féli, az tanulóként tekint fel rá. Amint kezdjük megismerni Őt, olyan lelkület és lelkesedés ébred bennünk, amelyről – személyes vallomásként – Ellen G. White így ír: „Attól tanulok szívesen, aki teremtette a mennyet és a földet, aki az ég mennyezetére helyezte a csillagokat, aki megszabta a Nap és a Hold pályáját... Istent választom, tanítson Ő.” (*Bizonyságtételek*, VIII. köt., 310. o.)

4 Miként hangzott Dávid „lelki testamentuma”? Halála előtt mit kötött fia, Salamon lelkére?

- „Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, szolgálj neki tökéletes szívvel és jó kedvvel, mert az Úr minden szívbe belát, és minden gondolatot jól ért. Hogyha őt keresed, megtalálod, ha ellenben elhagyod, Ő is elhagy téged mindörökké.” (1Krón 28,9)

.....
.....
Ez a felhívás mindnyájunknak szól, az Isten művében felelős szolgálatot végzőknek különösképpen is: „Az Úr ma is azt a megbízatást adja művében a bizalmi tisztségeket betöltőknek, mint régen Salamonnak.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 57. o.)

Isten igaz megismerése természetes módon készítet bennünket arra, hogy „tökéletes szívvel és jó kedvvel szolgáljuk” Őt. Továbbá kizárja a képmutatást, az emberek tetszését kereső külső kegyeskedést is. Aki megismeri Istent, az tudja, hogy milyen utálatos számára az ilyesmi, mert Ő „minden szívbe belát, és minden emberi gondolatot jól ért” (vö. Zsid 4,12).

„Csak kétféle ember szolgál rá az értelmes névre, az, aki tiszta szívvel szolgálja Istent, mert ismeri, és az, aki tiszta szívből keresi őt, mert nem ismeri.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 194. töredék)

Bátorító az az ígéret, hogy akik Őt keresik, bizonyosan megtalálják. Fontos bizonyágtétel az is, hogy Isten mindenkor tiszteletben tartja a szabadságunkat, nem kényszerít arra, hogy neki szolgáljunk. Ha elhagyjuk Őt, kivonul az életünk-ből, magunkra hagy minket, noha fájdalommal teszi ezt. Tudja ugyanis, hogy nélküle kiszolgáltatottá válunk az emberölő Sátánnal szemben, szenvedés és örök pusztulás vár ránk.

5 Mit jelent „megismerni az Urat”? Elégséges lehet-e számunkra, ha csupán mások közvetítésével szerzünk elméleti ismeretet róla?

• „Új szövetséget kötök az Izráel házával... Nem tanítja többé senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerd meg az Urat,

mert mindnyájan megismernek engem...” „Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek...” (Jer 31,31–34, vö. Jn 6,45)

• „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám. Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14,21)

.....
.....
.....

Sokszor elfeledkezünk arról, hogy az „új szövetség” Istennel magában foglalja a tanítványságot is: tanítványává szegődünk, és Ő személyesen tanít bennünket. A Biblia minden kornak, minden embernek szóló, egyetemes kinyilatkoztatás, amely által Isten mindnyájunkat tanít. Emellett azonban egyénileg, személyesen is ki akarja jelenteni magát nekünk. Minél inkább összhangban élünk vele – parancsolatai megtartása által –, annál inkább közvetlenül „Istentől tanítottak leszünk”, a Szentlélek elménkben és szívünkben való munkálkodása révén.

Tegyük fel maguknak a kérdést: Élő szövetségesi viszonyban vagyunk-e Istennel? Tapasztaljuk-e, hogy „bensőnkben bölcsességre tanít minket” folyamatosan, a Szentlélek által (Zsolt 51,8)? Tapasztaljuk-e, hogy közvetlenül tanít bennünket, amikor a Bibliát olvassuk, és amikor imádkozunk? Vagy csupán Biblia-magyarázó könyvek által és hallomásból – tehát mások közvetítésével – szereztünk bizonyos elméleti ismereteket róla. Még ha hibátlan és tökéletes is ezeknek a tartalma, akkor sem elegendő, sőt nagyon veszélyes ezen a szinten megrekedni. Elengedhetetlen eljutnunk oda, hogy Jóbbal együtt vallhassuk: „[Korábban] füleim hallásával hallottam felőled, most pedig [saját] szemeimmel látlak téged.” (Jób 42,5)

6 Milyen kijelentések szólnak az Írásban az igaz Isten-ismeret mindenekfeletti jelentőségéről?

- „Szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Isten ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” (Hós 6,6)
- „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3)
- „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat! Az ő kijövedele bizonyos, mint a hajnal...” (Hós 6,3)

Isten ismerete és az iránta érzett szeretet váltófogalomként szerepel a Hóseás könyvéből idézett igében. Ha megismerjük Istent – és „az igazságból valók” (Jn 18,37), azaz az igazságot mindenekfelett értékelő emberek vagyunk –, akkor feltétlenül szeretni is fogjuk Őt. Az ilyen értelemben vett, vele fenntartott szeretetközösségben elnyert, élő és folyton mélyülő Isten-ismeret mindennél értékesebb. A vallásos cselekedetek és teljesítmények sohasem pótolhatják vagy helyettesíthetik ezt a tapasztalatot.

„Az egyedül igaz Isten ismerete Jézus Krisztus által” – tehát a hiteles Isten-ismeret – maga az örök élet, mert felkészít, alkalmassá tesz az örök életre. Őt mindinkább megismerve, szemlélve „elváltozunk ugyanazon ábrázatra, dicsőségről dicsőségre”, azaz mindinkább az Ő dicsőséges jelleméhez hasonló lesz a mi jellemünk is (2Kor 3,18).

„Tekintsünk Krisztusra, szemléljük jelleme vonzó szépségét, akkor szemlélés által az Ő képmására változunk el. Amint túltekintünk Sátán pokoli árnyékán hit ál-

tal, s Isten dicsőségét ismerjük fel a törvényben és Krisztus igazságosságában, eloszlik a Krisztus és a lelkünk közé ékelődött köd... Előítélet, önhittség és indulatok vakítják meg szemünket, úgy, hogy nem látjuk meg az Üdvözítőt. Ő, bárcsak közel húzódnánk Istenhez hit által! Akkor felfedné előttünk dicsőségét, amely az Ő jelleme... Akkor – a magunk számára is észrevétlenül – Krisztus útjaira és akaratára váltunk át a saját útjainkról és akaratunkról. Napról napra átalakulunk az Ő jellemének vonzó szépségére... Szemléljük Krisztust, tanulmányozzuk Igéjében leírt életét!

Nem hagyjuk, hogy a Szentlélek belépjen és alakítsa gondolatainkat és szívünket, mert az ember azt képzei, hogy maga alakíthatja legjobban a jellemét. A legtöbben azt képzelik, hogy biztonságosan formálhatják jellemüket a saját elképzelésük szerint. Ám egyetlen minta létezik csupán, amelyre a jellemet alakítani kell – ez Krisztus jelleme... Amikor az ember hajlandó alávetni magát Krisztus akaratának, hogy az isteni természet részese legyen, eltűnnek torz, emberi jellemvonásai. Ha ragaszkodunk szeszélyeinkhez és kellemetlen jellemvonásainkhoz, az ősellenség rabul ejt és szolgálatába fog bennünket, képességeinket önző célokra fordítja... Krisztus szavainak, szokásainak, tanításainak ismerete által... mi is az Ő csodálatos lelkületével itatódunk át. Jézus mindentől kívánatos lesz számunkra... Amikor szoros kapcsolatra kerülünk a világosság és igazság mindenható forrásával, olyan benyomások érnek, amelyek megláttatják velünk valódi állapotunkat. Énünk meghal, kevélységünk megalázkodik, és Krisztus a saját képmását plántálja lelkünkbe.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, 186–187. o.)

Isten megismerése azért is létszükséglet számunkra, mert „az Ő kijövedele bizonyos, mint a hajnal”. „Eljön a felhőkkel, és minden szem meglátja Őt.” (Jel 1,7) Mindannyian szemé-

lyesen fogunk találkozni Istennel, akár felkészülünk erre a találkozásra, akár nem. Köztünk és az örökkévalóság között (akár meghalunk és majd feltámadunk, akár életünkben érjük meg Krisztus visszajövetelét) „csupán az élet van, a legmulandóbb dolog a világon” – amint Pascal fogalmazott (Gondolatok, 213. töredék).

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

II. TANULMÁNY – 2012. JANUÁR 14.

A kinyilatkoztatáson alapuló teológia, és a hamis teológia

¶ Miért egyedül Isten önkinyilatkoztatása útján juthatunk hiteles Isten-ismerethez?

- „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az eget a földnél, akképpen magasabbak útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ésa 55,8–9)
- „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké, mindörökké...” (5Móz 29,29)

.....
.....
.....

(Mekkora a távolság Isten és közöttünk az ésaiási hasonlat szerint? Miért mondja a mózesi ige, hogy a kinyilatkoztatott dolgok nemcsak a mieink, hanem a fiainké is?)

„Mindnyájunk előjoga és kötelessége használni szellemi képességeinket, de minden emberi képességnek határa van. Még a legjobb szellemi képesség birtokában is sok mindent

lehetetlen megmagyarázni... A bölcsélet nem tudja meghatározni Isten útjait, tetteit, értelmünk nem képes megmérni a végtelent.

Az Úr a forrása minden bölcsességnek, minden igazságnak, minden tudásnak. Az Istentől jövő bölcsesség által az ember magas célokat érhet el, de még akkor is olyan végtelenség nyílik ezen túl, amely majd az örökkévalóságon át a szentek tanulmányának és örömének tárgya lesz. Annak a végtelenségnek az ember most csupán a határait közelítheti meg... Emberi képesség és emberi találgatás már megkísérelte kikutatni Istent. Azonban ez nem vezetett eredményre, hiszen nem ez az ember feladata. Amit megtudhatunk Istenről, amit szükséges tudnunk róla, azt az Úr már kijelentette igéjében, és a nagy Tanító, Fia élete által!

Aki saját szellemi képességeit nagyra értékelve felmagasztalja önmagát, rá fog jönni, hogy jobb lett volna szerény kérelmezőként állnia Isten előtt. Jobb, ha elismerjük, hogy csak tévelygő emberek vagyunk... Amennyit Isten kijelentett magáról Igéjében, arról beszélhetünk, ezen kívül azonban szóljunk alázattal így: Te Isten vagy, és tudom, hogy kikutathatatlanok az útjaid.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 175. o.)

„Isten Igéje, akárcsak szerzőjének jelleme, titokzatos dolgokat is magában foglal, amelyeket véges lények sohasem érthetnek meg teljesen... Ne tekintsük haszontalannak a Szentírás fenséges témákat leíró részeit... Néhol csak ténymegállapításokat olvasunk, minden magyarázat nélkül... Nem értjük, miért és hogyan... A nehézség kizárólag az emberi gondolkodás korlátaiban rejlik... A titkok, melyek túlszárnyalják a kutató elmét, tiszteletet keltenek az igazság őszinte keresőjében...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 504–505. o.)

„A Biblia titkai, amelyeket érvként használtak fel ellene, éppen isteni ihletettségének a legerősebb bizonyíté-

kai. Ha a Szentírás nem mondana olyat Istenről, amit nem tudunk megérteni, ha nagyságát és fenségét egészen felfoghatná véges elménk, akkor a Biblia nem viselné magán isteni eredetének félreérthetetlen bizonyítékait.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 170. o.)

„A Szentírás különböző részeinek kutatása és egymáshoz való viszonyuk tanulmányozása megkívánja az ember legmagasabb rendű képességeinek legintenzívebb tevékenységét... A szellemi fejlődés eszközeként a Biblia hatásosabb, mint bármely más könyv. Témájának fensége, kifejezéseinek méltóságteljes egyszerűsége, jelképes beszédének szépsége felüdíti és nemesíti gondolatainkat, úgy, ahogyan semmi más nem tudja megtenni. Semmi más nem nyújt olyan szellemi erőt, mint az a törekvésünk, hogy megragadjuk és felfogjuk a kinyilatkoztatás magasabb igazságait. Az emberi elme fejlődik, megerősödik, ha kapcsolatba kerül a Végtelen gondolataival. Még nagyobb a Biblia hatalma lelki természetünk kibontakoztatásában... Aki őszinte és tanulékony lélekkel tanulmányozza Isten Igéjét, és igyekszik megérteni igazságait, az kapcsolatba kerül Teremtőjével, és csak önmagában található akadályt fejlődési lehetőségei előtt. A fejlődési lehetőségnek valójában nincs határa.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 122–123. o.)

Q Minek kell jellemeznie azonban még az isteni kinyilatkoztatáson alapuló teológiai tudományt is?

- „Íme, ezek az ő útjainak részei, de mily kicsiny rész az, amit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydörögését ki érthetné meg?” (Jób 26,14)
- „Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéle-

tei és kinyomozhatatlanok az ő útjai! Mert kicsoda ismer-
te meg az Úr értelmét, vagy kicsoda volt neki tanácsosa?
Avagy kicsoda adott előbb neki, hogy annak visszafizesse
azt? Mert őtöle, őáltala és őreá nézve vannak mindenek.
Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Rm 11,33–36)

• „Nem tanultam a bölcsességet, hogy a Szentnek ismer-
tetét tudnám. Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan le-
szállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet markába? Ki-
csoda kötötte a vizet köntösébe? Ki állapította meg a föld
minden határait? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda a
fiának is neve, ha tudod? Az Isten teljes beszéde igen
tisztá, pajzs az ahhoz folyamodóknak. Ne tégy az ő beszé-
déhez, hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy!”
(Péld 30,3–6)

.....
.....
.....

Berzsényi Dániel verssorai így szólnak az ember Isten előtt
szükséges alázatáról:

„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtva sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet...

Te hoztad e nagy Minden ezer nemét
A semmiségből, a te szemöldököd
Ronthat s teremthet száz világot,
S a nagy idők folyamit kiméri.”

(Részlet a *Fohászkodás* c. verséből)

„Az ember nem tudja kiismerni Istent. Senki se töre-
kedjék vakmerő kézzel félrevonni a fátylat, amely eltakar-
ja Isten dicsőségét... Isten könyörületét bizonyítja, hogy
elrejtí hatalmát... Halandó ész nem hatolhat be a Min-
denható titkaiba. Csak azt érthetjük meg belőle, amit Ő
jónak látott kijelenteni nekünk. Szívünknek és értel-
münknek meg kell hajolnia a nagy Vagyok előtt.” (Ellen G.
White: *Bizonyságtételek az egyház számára*, VIII. köt., 285. o.)

(A Példabeszédek könyvéből idézett ige szerint Isten Ter-
remtőként való tiszteletéből egyenesen következik az Ő be-
szédének tisztelete, amely Isten önkinyilatkoztatása. Világít-
suk meg közelebbről ezt az összefüggést!)

„Lehetséges a Bibliát úgy kezelni, mint egy jó erkölcsi
tanítást tartalmazó könyvet, és annyira figyelni rá, ameny-
nyire ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világ-
ban elfoglalt helyünkkel – azonban teljesen más a maga
valóságában tekinteni: az élő Isten Igéjének, amelyben
van a mi életünk. Az az élet, amelynek át kell formálnia
cselekedeteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten
Igéjét ennél kevesebbnek tartjuk, akkor valójában elvet-
jük.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 258. o.)

3 Mire tanít bennünket ezzel kapcsolatban az alábbi párbe-
széd Isten és Jób között?

• „Majd felelt az Úr Jóbnak a forgószelekből, és mondta: **Ki
az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel?
Nosza, övezd fel, mint férfiú, derekadat, én majd kérdez-
lek, te meg taníts engem! Hol voltál, amikor a földnek ala-
pot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!... Jób
pedig felelt az Úrnak, és mondta: Tudom, hogy te min-**

dent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál. Ki az – mondod –, aki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem, csodadolgok ezek nekem, fel nem foghatom. Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek, én kérdezlek, te pedig taníts engem!” (Jób 38,1–4; 42,1–4)

„Aki a legmélyebben tanulmányozza a természet titkait, az ismeri fel legjobban saját tudatlanságát és gyengeségét. Rádöbben arra, hogy vannak olyan mélységek és magasságok, amelyeket nem érhet el, oly titkok, amelyekbe nem tud behatolni, és olyan igazságok tárulnak elé, amelyeket még nem kutattak ki. Azt tudja mondani magáról, amit Newton: »Olyan gyermeknek látom magamat, aki a tengerparton kavicsokat és kagylókat keres, miközben az igazság hatalmas óceánja felfedezetlenül terül elém...«

A természet tanítása azonban ellentmondást és csalódást hozhat az ember magára hagyott, segítség nélküli értelmére számára. Csakis a kinyilatkoztatás fényében olvashatja helyesen! »Hit által értjük meg...« (Zsid 11,3) Csak isteni vezetés által ismerhetjük fel a legmélyebb igazságokat. A Mindenható irányítása mellett leszünk képesek felfogni az Ő gondolatait műveinek tanulmányozása során.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 132–133. o.)

„Sokan állandóan arra törekszenek, hogy a teremtés művét természetes okokra vezessék vissza... Az alkotás, a teremtés titkait Isten nem nyilatkoztatta ki számunkra... Teremtői hatalma éppoly felfoghatatlan előttünk, mint öröktől fogva való létezése... Általános az a nézet, hogy Istent is korlátozzák a saját törvényei... Általában a »természet törvényei« fogalmával jelölik azokat

az eddig észlelt törvényeket, amelyek a látható világot uralják. De tudásunk korlátozott, nem tudjuk, hogy milyen áttekinthetetlenül nagy a Teremtő munkaterülete, amelyen törvényeivel összhangban munkálkodhat. Ez teljességgel felülmúlja halandó emberek értelmi képességeit... A természet csupán szolgája Teremtőjének. Isten nem szünteti meg törvényeit, sem azokkal ellentétben nem cselekszik, hanem állandóan eszközként használja őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 98–100. o.)

4 Hogyan jellemezte Jézus a hiteles írástudót?

- „Minden írástudó, aki a mennyek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, aki őt és újat hoz elő az éléstárból.” (Mt 13,52)
-
-

(Milyen körülírással határozza meg Jézus e rövid példabeszédekben azt, hogy mely írástudó tekinthető hitelesnek?)

„Az igazság nagy tárháza: Isten szava, amelyet az írott Ige tartalmaz, továbbá a természet és az ember Istennel szerzett tapasztalatai... Legtisztábban az írott Ige fedi fel a bűnös ember előtt Isten ismeretét. Ez Krisztus kiküldetetlen gazdagságának kincstára. Isten szava mind az Ószövetség, mind az Újszövetség írásait magában foglalja... Tanításaiban Krisztus régi igazságokat mutatott be, amelyeknek Ő maga volt a szerzőjük. Olyan igazságokat, melyeket a pátriárkák és próféták által ismertetett, most azonban új fényben láttatta őket...”

Az igazság minden korban új vonásokkal gazdagodik, és Istennek mindig van különleges üzenete az emberek egyes nemzedékei számára. A régi igazságok nélkülözhetetlenek, fontosak, az új igazság pedig nem független a régitől, hanem annak mélyebb feltárása. Csak akkor foghatjuk fel az új igazságokat, ha a régieket is megértjük... Az új igazságban megnyilatkozó világosság az, amely megdicsőíti a régi igazságot. Aki visszautasítja vagy elhanyagolja az új igazságot, az a régit sem birtokolja igazán, mert az elveszti számára életadó erejét, és kiüresedett formává válik...

Az Ószövetség fényt áraszt az Újszövetségre, ez pedig az Ótestamentumra. Mindkettő Isten dicsőségének megnyilatkozásaként mutatja be Krisztust. Mindkettő úgy mutatja be az igazságot, mint amely folyamatosan újabb mélységeket tár fel az állhatatos kereső előtt... Mintha az Írások tanulmányozója egy olyan kútba nézne, amely lefelé egyre mélyebb és szélesebb lesz...

A hűséges gazda azt jelképezi, amilyenné az igazság minden tanítójának lennie kellene. Ha a tanító kincsként kezeli Isten szavát, akkor szüntelenül új szépségeket és új igazságokat hoz majd elő... Egy bölcs tanító befolyása által az Ige egyre kívánatosabb lesz. Olyan lesz, mint az élet kenyere, amely soha nem szárad meg. Frissessége és szépsége vonzani fogja a gyermekeket és a fiatalokat...

Az örökkévalóságban tanuljuk meg mindazt, amit itt is megismerhettünk volna, ha igényeljük a földön elérhető világosságot, amely megnyithatja értelmünket. A megváltás örök időken át foglalkoztatja majd a megváltottak szívét és elméjét. Megértik mindazokat az igazságokat, amelyeket Krisztus vágyakozott megosztani a tanítványjaival, de nem volt hitük megragadni... A hűséges Gazda végtelessen korszakokon át őt és újat hoz elő kincsestárából.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 86–93. o.)

5 Mit mond az Írás a hamis teológia művelőiről? Milyen súlyos felelősség terheli őket?

• „Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony, íme hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! Megszégyenülnek a bölcssek, megremülnek és megfogattatnak! Íme, megvetették az Úr szavát, micsoda bölcsességük van tehát nekik?” (Jer 8,8–9)

• „A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmod, akinél pedig az én ígém van, beszélje az én ígémet igazán! Mi köze van a polyvának a búzával? – mondja az Úr. Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz?... mint a sziklazúzó pöröly?... Íme, én a prófétákra [támadok], azt mondja az Úr, akik felemelik nyelvüket, és azt mondják: [Az Úr] mondja!... Az Úr terhét pedig ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Isten, a Seregek Ura, a mi Istenünk beszédét.” (Jer 23,28–36)

• „Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanítja az embereket, a mennyek országában a legkisebbnek tekintik, valaki pedig cselekszi és úgy tanít, azt a mennyek országában nagyinak nevezik.”* (Mt 5,19)

• „Atyámfiak, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lesz.” (Jak 3,1)

(Vegyük számba, hányféle hasonlaltal, kifejezéssel különböztetik meg a Jeremiás könyve 23. fejezetéből idézett igék Isten beszédét az emberi beszédektől!)

* Pontosított fordításban idézzük az ígét.

Mt 5,19 félreérthető a Károlyi-Bibliában olvasható fordításban. Pontosított fordításban viszont jól érthető. A menny értékrendjéről szól a jelenben, arról, hogy kit tartanak ott nagynak, és kit értéktelennek. Ellen G. White a következőket írja:

„Vannak, akik azt gondolják, hogy a parancsolatrontók ott lesznek a mennyben, csak éppen a legalacsonyabb helyet fogják betölteni. Ez azonban tévedés. Bűnösök sohasem teszik be lábukat az áldott hajlékba. A parancsolat megszegőit – és mindazokat, akik egyesülnek velük, azt hirdetve és tanítva, hogy nem számít, vajon az ember megszegi vagy megtartja Isten törvényét – a mennyei világ a legkisebbeknek fogja nevezni az emberek között, mivel nem csupán maguk voltak hűtlen lázadók, hanem másokat is arra tanítottak, hogy semmibe vegyék Isten törvényét. Krisztus ítéletet hirdet azok ellen, akik állítják, hogy ismerik a törvényt, de tanításukkal és példamutatósukkal bizonytalanságba, sötétségbe vezetnek másokat. (...) A sejtéseket, emberi eszmefuttatásokat, hamis tudományt igazságként fogadják el és tanítják... Ezzel nagy mennyiségű szemetet, fát, szalmát és polyvát halmoznak fel, hogy ezzel építsenek az alapköre.” („A Te Igéd igazság”, 116., 93. o.)

Az *Úr terhe* kifejezés Isten beszédére utal több prófétai könyvben. Alkalmasabb lenne körülírással így fordítani: *az Úr nagy súlyú beszéde*. Isten Igéjére mint fajsúlyos beszédre utal ez a kifejezés, mint amely különbözik minden más emberi beszédétől (lásd Náhúm 1,1; Hab 1,1). Szójátékkal mondja az ige, hogy igen *súlyos teher* lesz még egyszer mindenkinek az a hamis teológia, amellyel elforgatják Isten beszédét.

A 16. századi reformáció küszöbén, 1509-ben írta kora teológusairól Rotterdami Erasmus, a humanista tudós a következőket (sajnos a teológia nem egy mai művelőjére is érvényesek a sorai):

„A teológusokról talán jobb lenne hallgatni... Körül vannak bástyázva a mesteri »meghatározások, végkövetkeztetések, pótkérdések«, az egyszerű és bonyolult »tétélek« seregével. Tele vannak kibúvókkal... Féltett és imádásra méltó dolgokról magyarázgatnak... pogány és profán érvekkel... Összepszítják az isteni teológia fenségét hideg és nyomorúságos kifejezéseikkel megmondásaikkal. Ők azonban szerfölköttek... tet-szenek önmaguknak... annyira elfoglalván idejüket, hogy egy percük sem marad arra, hogy az evangéliumokat vagy Szent Pál leveleit csak egyszer is elolvassák... Sajátos ez a teológiai méltóság... Végére is majdnem isteneknek képzelik magukat, amikor csaknem vallásos tisztelettel, »a mi mestereink« megszólításban részesülnek.” (*A Balgaság Dicsérete*, Helikon Kiadó, 1960, 119–125. o.)

6 Hogyan tanúskodik az Írás arról, hogy Krisztus eljövetele előtt kétféle „teológia” ütközik majd?

- „Kérlek azért Isten és Krisztus Jézus színe előtt – aki ítél-ni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országá-ban –, hirdesd az ígét! Állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással! Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mivel vizket a fülük. Az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tim 4,1–4)
- „Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek... Is-ten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,11–14)
- „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak a szavait, akik néktek prófétálnak! Elbolon-

dítanak titeket, az ő szívük látását szólják, nem az Úr szájából valót. Szüntelen ezt mondják azoknak, akik megvetnek engem: Azt mondta az Úr, hogy békességetek lesz néktek és mindenkinek, aki a szíve keménysége szerint jár. Ezt mondták: Nem jön rátok veszedelem! Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki látta és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmeztetett az ő igéjére, és hallotta azt? Íme, az Úr szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. Nem szűnik meg az Úr haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesíti szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét.” (Jer 23,16–22)

• „Amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekednek.” „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot... ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!” (1Thess 5,3, vö. Jel 14,6–7)

.....

.....

.....

(Milyen hasonlóságot fedezhetünk fel Jeremiás utolsó napokra szóló prófécijája és az Újszövetség végidőről szóló tanúságtétele között? Mit mondanak ekkor a hamis próféták, és hogyan szól az igaz prófétai üzenet?)

Ellen G. White azt írja, hogy az utolsó nagy küzdelem „az Ó- és Újszövetség kereszténységének harca lesz az emberi hagyományokra és mesékre épített kereszténységgel” (1888-as anyagok, *Kiben bízhatunk?*, I. köt., 427. o.).

„Azoknak, akik magukra vállalták a nyáj pásztorának munkáját, súlyos ítéletekkel kell szembenéznük, mivel az igazság helyett meséket hirdetnek a népnek... Az emberek úgy érzik majd, hogy el tudnák pusztítani lelkészeiket, akik hamisságot hirdettek nekik, az igazságot viszont elítélték.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 93. o.)

*Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.
– Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására
szánt pénzüsszeg.*

Isten bemutatkozása a Tízparancsolat I–IV. parancsolata által

¶ Mely alapelv foglalja össze a Tízparancsolat I–IV. parancsolatát Jézus Krisztus kijelentése szerint? Milyen jellegzetes kifejezés található ebben az igében, és az I–IV. parancsolat mindegyikében is?

- „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből! Ez az első és nagy parancsolat.” (Mt 22,37–38, vö. 5Móz 6,5)
-
-
-

(Hol szerepel szó szerint a *szerepet* az I–IV. parancsolaton belül?)

„Jézus két fontos elvben foglalta össze az Úr törvényét... Adám törvényszegése után Isten nem változtatta meg a törvény elveit, hanem részletesebben fogalmazta meg, hogy megfeleljen az ember bukott állapotának. Olyan elvek sora ez, amelyek irgalmasságot, jószágot és szeretetet fejeznek ki... »Ha engem szerettek, tartsátok meg paran-

csolataimat« – ez Isten törvényének az összegzése és lényege... Ezt cselekedd, akkor nem kerülsz Sátán uralma és hatalma alá... Isten azért adta, rendelte el szent törvényét, hogy védőfalként álljon teremtményei körül.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 17–18. o.)

„A Tízparancsolat sajátos többlete a vallások törvénykódexivel szemben az első kőtábla. Más dolog ugyanis az olyan törvényszerűséget komolyan venni, amely mögött ott áll Isten szeretete... Ő az, akinek a szeretetét nem akarom elveszíteni, akivel az összetartozásomat, szövetségemet nem akarom veszélyeztetni, akit nem akarok megszorítani. Ez ad igazi erőt ahhoz, hogy engedelmeskedni tudjak parancsainak... Nem véletlenül kezd így, hogy *Én*. Mert minket egy személy szólít meg, akinek azt mondhatjuk, hogy: *Te*. Akihez így imádkozhatunk: *Mi Atyánk*.” (Cseri Kálmán: *A tízparancsolat*. Harmat, Budapest, 1994, 14–21. o.)

Az „első és nagy parancsolat”-ban, valamint a részletezett I–IV. parancsolatban ismételt szereplő „a te Istened” kifejezés mód jelentőségteljes. Nem így hangzik: „a ti Istenedek”, noha az izraeliták együtt hallgatták e törvényt első kihirdetésekor, a Sínai-hegy lábánál. Szükséges, hogy „én-te” viszony, valódi szeretetszövetség legyen az ember Istennel való kapcsolata. Ilyen közösségben a parancsolatok nem követelést jelentenek, hanem szereteten alapuló, szabad, önkéntes engedelmisséggel viszonyulunk hozzájuk.

2 Hogyan mutatkozik be Isten az I. parancsolat által?

- „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából.” (2Móz 20,2)
- „Hálát adván az Atyának... aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fiának országába.” (Kol 1,12–13)

.....
.....
.....

Isten *szabadító Istenként* mutatkozik be a Tízparancsolat legelső mondatával. A megszabadítás az egyiptomi „vaskemencéből”, a kegyetlen rabszolgaságból előképe és jelképe a bűn és Sátán szolgaságából való szabadításnak.

„Isten először megszabadítja népét, és ezután hívja őket. Bemutatkozik, és csak ezután jönnek a parancsok. Nem ezekkel kezdi az Úr. Ahogyan minket sem a parancsolatok megtartása üdvözít. Nincs is súlyuk ezeknek, amíg át nem éreztük, hogy Isten a mi szabadítónk. Nem is tudjuk és nem is akarjuk betartani addig, amíg el nem jutott a szívünk mélyéig, hogy Isten az Úr, aki kihozott a rabszolgaság, a bűn házából, a félelem, a halál világából, és nagy belső szabadságra juttatott el. Amikor ezt megérti az ember, és magára nézve egészen személyesen és komolyan elfogadja, akkor ébred fel a vágy a szívében: »Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Te kiváltottál engem a rabszolgaságból, a tiéd vagyok, és a tiéd is akarok maradni. Fogadd el az életemet!« Ekkor már az ember ajánlja a szövetséget, pontosabban végre elfogadja azt Istentől...

Amikor ezt az ember megérti és hittel elfogadja, akkor úgy szól, mint Tamás húsvét után nyolc nappal: »Én Uram, és én Istenem!« Ez az ember egyenesen igényli a parancsolatokat, mert azok neki már inkább evangéliumok. Olyan útmutatás és segítségnyújtás, amelyre nap mint nap figyel, mert tudja, hogy szüksége van rá. Ezért ne a parancsolatok betartásával próbálkozzék senki, hanem először a szabadítást fogadja el! Utána mindennek egészen más hangzása, színe, súlya lesz, és minden a helyére kerül, mert az ember a helyére kerül: Istennel szövetségbe, az Ő közelébe.” (Cseri Kálmán: *A tízparancsolat*, 20–21. o.)

„Vigyázzon mindenki arra, hogy ezt a parancsolatot mindennél nagyobbra tartsa... Jól kérdezd ki és vizsgálj meg szívedet... Ha olyan a szíved, hogy csupa jót remél Tőle, különösen nyomorúság és ínség idején, sőt Istenen kívül mindenről le tud mondani és mindent tud nélkülözni, akkor az egy igaz Isten a te Istened. Viszont, ha valami máson csüng, inkább vár attól jót és segítséget, mint Istentől, s nem fut Hozzá, hanem menekül Tőle... akkor valami hamis istened van.” (Luther Márton: *Nagy Káté. Az evangélikus egyház hitvallási iratai*. Evangélikus Egyetemes Sajtóosztály, Budapest, 1957, 99–100. o.)

3 Hogyan mutatkozik be Isten az II. parancsolat által?

- „Én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad- és negyedízig, akik engem gyűlölnek, de irgalmasságot cselekszem ezeréig azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.” (2Móz 20,5–6)

.....
.....
.....
.....

(Mindenképpen kihat az atyák bűne a fiakra? Az ige szerint csak mely esetben?)

A „féltőn szerető” bemutatkozás arra utal, hogy Isten végtelesen szeret bennünket, de bűneinkkel soha meg nem alkuszik, azokkal „együtt nem lakik” (Zsolt 5,5). Igazságos szere-

tetkapcsolatban akar élni velünk. Azt akarja, hogy „lélekben és igazságban” imádjuk Őt, azaz bensőséges, szeretetteljes *én-te* kapcsolatban, ugyanakkor igazságban is (Jn 4,24).

Józsue is világossá tette egykor Izráel népének, hogy nem szolgálhatnak Istennek úgy, hogy közben megtartják bálványaitkat és bűneiket is: „Nem szolgálhattok az Urnak, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten, nem tűri el a ti vétkeiteket és bűneiteket. Hogyha elhagyjátok az Urat, és idegen isteneknek szolgáltok, akkor elfordul és rosszal illet benneteket, megemészt titeket, minekutána jót cselekedett veletek.” (24,19–20, pontosított fordítás szerint)

Isten tehát „féltőn szerető” Istenként mutatkozik be, és ezzel rámutat arra, hogy bűneink evilági, okozati következményeit sokszor viselnünk kell. Ne várjuk tőle, hogy elhárítsa ezeket, bármennyire is szeret bennünket. A bűn gyűlöletes, „halált hozó méreg” voltára rá kell döbbernünk. Ha tanításai és intései kevésnek bizonyulnak, akkor meg kell ízelettenie velünk az okozatot, éppen szabadulásunk és gyógyulásunk érdekében.

„Mi nagyon szeretnénk, ha következmények nélkül lehetne vétkezni. De nem lehet. Ez vastörvény: a bűnnek következménye van. Aki gyűlöli az Urat, és nem tartja meg a parancsolatait, az kilépve a szövetségből, Isten nélkül marad. Ez nem fenyegetés, hanem figyelmeztetés. Az engedetlenség megbosszulja magát. Olyan egyszerű kijelentés ez, mintha azt mondanánk, hogy aki esőre áll, az vizes lesz. Minden bűnnek van következménye. Amit vet az ember, azt aratja is. Ezzel nekünk sokkal józanabban és komolyabban kellene számolnunk. Valamint azzal is, hogy minden bűn szociálisan fertőz. Tehát nem csak az szenved a következményeitől, aki elkövette, hanem a környezete, a rábízottak is.” (Cseri Kálmán: *A tízparancsolat*, 36–37. o.)

„Az anya is féltő örökórással elhárít minden rossz befolyást gyermekétől, nehogy annak hatalmába kerüljön. Ő is féltő ör-

kódéssal vigyáz, nehogy tisztaság és jóság helyett bálványimádás és szentségtelenség uralkodjék szeretett gyermekein... [A parancsolat] különbséget tesz az erkölcsi felelősség között, amely csak a bűnös szülőket terheli, és a természetes következmények, a bűnre való hajlamosság között, ami az utódokhoz örökségként került... A Tóra [Mózes I–V. könyve] sem itt, sem máshol nem tanítja azt, hogy a vétkes apák bűnét meg kell torolni az ártatlan gyermekeken. »A vétkező lélek, az hal meg« – mondja Ezékiel próféta (18,26). És az állam joghasználatára a Tóra világosan megállapítja: »Ne ölessenek meg az atyák a gyermekek miatt, és a gyermekek ne ölessenek meg az atyák miatt, mindenki a maga vétkéért ölessék meg.« Bizonyos, hogy az emberi tapasztalat igen határozottan mutatja a szülők és gyermekek egymástól való függését erkölcsi szempontból. Az apa rossz példája nagyon gyakran elrontja ivadékait. A bűnös szülők legrettenetesebb hagyatéka gyermekeikre nem az, hogy ezek is bűnhődnek a szülők vétkeiért, hanem hogy hajlamosak más, új bűnök elkövetésére... »Akik engem gyűlölnék« – ezek a szavak a gyermekekre vonatkoznak... ha ők is megszegik parancsait.” (Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárák*. Budapest, 1984, I. köt., 214–215. o.)

„Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek ne szenvedjenek a szülők bűnei következtében, de nem a szülők bűneiért éri őket büntetés, kivéve, ha ők maguk is részt vesznek szüleik bűneiben. Rendszerint azonban a helyzet az, hogy a gyermekek szüleik nyomdokait követik. Öröklődés és szüleik rossz példája folytán a fiak részeseivé válnak atyáik bűneinek. Rossz hajlam, romlott étvágy és romlott erkölcsiség örökségként száll harmad- és negyedízig apáról fiúra. Ez a félelmetes igazság komoly erővel kellene, hogy visszatartsa az embereket bűnös útjaiktól... Azoknak pedig, akik Isten szolgálatában hűségesekek, irgalmaságot ígér, nem csupán harmad- és negyedízig, hanem ezerízig.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 318. o.)

4 Hogyan mutatkozik be Isten a III. parancsolat által?

- „Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, aki az ő nevét hiába felveszi!” (2Móz 20,7)
- „Ne esküdjetek hamisan nevemre, mert megfertőzteted a te Istened nevét!” (3Móz 19,12)

„Az ókorban a név sokkal többet jelentett pusztán megkülönböztetésnél. Magát a személyt jelentette, lényegileg azonos volt azzal, aki viselte. Így él ez a mi gondolkodásunkban is. Hiszen amikor azt mondjuk: ne hozz szégyent a nevemre, azt értjük rajta: ne hozz szégyent rám. Én és a nevem azonosak vagyunk.” (Cseri Kálmán: *A tízparancsolat*, 48. o.)

„Hiába” felvenni Isten nevét, azt jelenti, hogy viselni a nevét, hivatkozni rá, de valójában vele, az Ő erkölcsi jellemével ellentétesen szólni, cselekedni. Ezzel „megfertőztetjük” Isten nevét, azaz hamis színben mutatjuk be Őt, sőt akár utálatossá tesszük nevét, személyét (lásd Rm 2,24.) Súlyosan vétkezünk tehát mind Isten, mind felebarátaink ellen, ha Isten nevét „hiába” felvesszük. Erre a felelősségükre mutat rá ez a parancsolat. Érthető, hogy az Isten nevével való visszaélés nem maradhat büntetlen.

„Isten meggondolatlan említése hétköznapi társalgás közben, a rá való hivatkozás jelentéktelen dolgok bizonygatására, nevének gyakori és meggondolatlan ismételtetése tiszteletlenség Istennel szemben. »Szent és rettentő az ő neve.« (Zsolt 111,9) Mindnyájunknak gondol-

kodnunk kellene az Úr fenségéről, tisztaságáról és szentségéről, hogy szívünkbe vésődhessen az Ő magasztos jellege, hogy mindig tisztelettel és ünnepélyesen ejtsük ki szent nevét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 318–319. o.)

„Mindenki maga könnyen kiszámíthatja, hogy mikor és hányféleképpen élnek vissza Isten nevével, bár lehetetlen minden visszaélést felsorolni... Sajnos annyira elterjedt ez... az egész világon, hogy ugyanolyan kevesen vannak azok, akik Isten nevét nem használják hazugságra és mindenféle gonoszságra, mint milyen kevesen vannak azok, akiknek szíve egyedül Istenben bíz.” (Luther Márton: *Nagy Káté. Az evangélikus egyház hitvallási iratai*, 103–104. o.)

„Aki az életével rácsófol a nevére, aki gyalázatot hoz erre a gyönyörűségesen megtisztelő névre, hogy krisztusi, keresztyén, az a harmadik parancsolat ellen vét. Az káromlasként hordja ezt a nevet. Ide tartozik a keresztyén névvel történő mindenféle visszaélés. Amikor Krisztus nevében háborúkat indítanak, amikor keresztyén Európáról és keresztyén kultúráról beszélnek – és ebben lehet ugyan valami keresztyén, de egészében mégsem krisztusi. Amikor ennek terjesztése csupán céger, és közben valami egészen más történik – ez mind a harmadik parancsolatba ütközik... Amikor csak névleg vagyunk keresztyének, mert a szívünk nem az övé, akkor hiába vettük fel, mondtuk ki az Ő nevét – és ezt nem hagyja az Úr büntetés nélkül.

Azt kell tehát mondanunk, hogy a harmadik ige megszegőit nem a hitetlenek, hanem magunk között vagy magunkban kell keresnünk. Mert Isten nevét elsősorban nem azok mondják ki hiába, akik tagadják, hanem akik képviselik Őt ebben a világban, vagy legalábbis képviselniük kellene hitelesen, egyértelműen, tisztán. Úgy, hogy aki rájuk néz, Krisztust ismerhesse meg, és az Atyát, aki Őt elküldte. Úgy, hogy túlmutaszanak önmagukon, mindig arra, akiről a nevüket kapták.” (Cseri Kálmán: *A tízparancsolat*, 53–54. o.)

5 Hogyan mutatkozik be Isten az IV. parancsolat által?

- „Hat napon át teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.” (2Móz 20,11)
- „Megemlékezzél arról, hogy szolga voltál Egyiptom földjén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta neked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsd.” (5Móz 5,15)
- „Hallgassatok rám, Jákób háza és Izrael házának minden maradéka, akiket [magamra] raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta. Vénységtekig én vagyok az, és megöszüléstekig én visellek, én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.” (Ésa 46,3–4)

„E kötelességünk, hogy Istent tiszteljük, azon a tényen alapszik, hogy Ő a teremtő, és minden teremtmény neki köszönheti létét. Ha a Bibliában bárhol élénk tárul Isten igénye az ő pogányok istenei feletti tiszteletére és imádatára vonatkozóan, ugyanott teremtői hatalmának a bizonyágairól is szól... A szombatnak, mint a teremtés emlékezetének a jelentősége abban áll, hogy állandóan élénk tárja, miért illeti imádat Istent: azért mert Ő a teremtő és mi a teremtményei vagyunk. A szombat tehát az istentisztelet talapzata, mert ezt a nagy igazságot olyan hatásosan tanítja, ahogyan egyetlen más intézmény sem...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 390. o.)

„Az 5Móz 5,12–15-ben foglalt kijelentés egy másodlagos indokkal okolja meg, hogy miért kell hűségesen megtartani a nyugalom napját. Ez az ok a szabadulás, amelyben a kivonuláskor részesedett Isten népe. Tudjuk azonban, hogy az Egyiptomból való kiszabadítás előképe volt az emberiség megváltásának (Kol 13)... A teremtő Isten megváltó Isten is. A teremtés és a helyreállítás, avagy a második teremtés művére való emlékezés nem igényel két különböző nyugalomnapot: egy és ugyanaz a nap emlékeztethet mindkettőre.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*, Spalding Alapítvány, 2006, 257. o.)

„A szombat a teremtés és megváltás hatalmának a jege... Emlékeztet bennünket az ember dicsőséges állapotára... és bizonyosságot tesz Isten szándékáról, miszerint ismét a saját hasonlatosságára akar újjáteremteni.” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 250. o.)

A IV. parancsolat által tehát úgy mutatkozik be Isten, mint aki mindennek a Teremtője, Fenntartója, Gondviselője, és – élete árán is – a Szabadítója. Teremtményeihez való viszonyulását hűséges szeretet és felelősségvállalás jellemzi.

6 Miként tanúskodik ez a parancsolat Isten hozzánk, emberekhez való viszonyulásáról?

- „Adtam nekik parancsolataimat, törvényeimet kijelentettem nekik, melyeket ha cselekszik az ember, él azok által. Adtam nekik szombatjaimat is, hogy jegyül legyenek köztem és öközöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20, 11–12)
- „A szombat az emberért lett... Annakokáért az Emberfia a szombatnak is ura.” (Mk 2,27–28)

Isten nagy szeretetéről tanúskodik ez a nap, ajándékul adta nekünk. Olyan a szombat Isten és az ember kapcsolatában, mint a jegygyűrű, mert az Isten-imádás látható jele. Megszentelődésünk munkáját kívánja hatalmasan előrevinni az Úr szombatnapokon. Ebben a tapasztalatban azonban csak akkor részesülünk, ha helyesen tartjuk meg ezt a napot, annak rendeltetése és szellemisége szerint.

„A zsidó nép számára adott egyetlen más rendelkezés sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező nemzetektől, mint a szombat. Isten úgy tervezte, hogy e nyugalomnap megtartása az Őt imádókat jelölje meg. Annak jele lesz, hogy elkülönülnek a bálványimádástól, és jelzi az igaz Istenhez fűződő kapcsolatukat.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 236. o.)

„Isten az Ő szombatját a hat munkanap végére helyezte, hogy az emberek megálljanak, és legyen idejük elmélkedni arról, mennyiben haladtak előre az Isten országára való előkészületükben az előző héten... Minden szombaton számoljunk lelkiismeretünkkel, hogy felismerhesük, lelki hasznot vagy kárt hozott-e nekünk az elmúlt hét. A készülődés napján... kell minden nézeteltérést elsimítani, mind a családban, mind a gyülekezetben. Engedjük szívünkéből eltávolítani a keserűséget és a haragot.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, Gyarmati és Bósz kiadás, 216–219. o.)

„»Mert a szombatnak is Ura az Emberfia.« (Mk 2,28) E szavak tanítást és vigasztalást jelentenek számunkra. A szombat az emberért lett, és ez a mi Urunk napja. Krisztusé, mert »minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett« (Jn 1,3). Mivel Krisztus teremtett mindent, Ő alkotta a szombatot is, és Ő különítette el a teremtés emlékünnepeként. A szombat Krisztusra mutat mint Teremtőre és Megszentelőre. Azt hirdeti, hogy égen-földön mindent Ő teremtett és tart fenn. Ő az egy-

ház feje is, általa békülhetünk meg Istennel... A szombat tehát jele Krisztus hatalmának, amellyel szentté tud tenni bennünket...

Mindazoknak, akik Krisztus teremtő és megváltó hatalma jeleként fogadják el a szombatot, örömük lesz benne. Krisztust látják szombaton, Őbenne találnak boldogságot. A szombat... miközben felidézi az Éden elveszített békéjét, az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok nektek.« (Mt 11,28) (...)

A szombat a természetre irányítja gondolatainkat, és kapcsolatba hoz bennünket a Teremtővel. A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében még mindig meghallhatjuk annak hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben, hűvös alkonyatkor... »Megvidámítottál engem, Uram, a Te cselekedeteddel. A Te kezeid műveiben örvendezem. Mely nagyok, Uram, a műveid, igen mélységesek a Te gondolataid!« (Zsolt 92,5–6) A szombat arra rendeltetett, hogy ezt a természetbe írott üzenetet az emlékezetünkben tartsa.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 208., 235. o.)

*Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az Eleki Egészségházban ez évtől folyamatosan fogadják azokat, akik az egyszerű, természetes gyógy módokat részesítik előnyben a gyógyulás folyamatában.*

A Jézus által nyert kinyilatkoztatás Istenről

¶ Hogyan szólt az ígéret egy eljövendő prófétáról, aki által Isten még teljesebb kinyilatkoztatást ad majd?

- „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened – teközüled, a te atyádfiai közül –, olyat, mint én, őt hallgassátok! Aszerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreb-ben, a gyülekezés napján, mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! Az Úr pedig mondta nekem: Jól mondták, amit mondtak. Prófétát támasztok nekik az ő atyjukfiai közül, olyat, mint te. Igéimet adom a szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok neki.” (5Móz 18,15–18)
- „Tudom, hogy Messiás jön (aki Krisztusnak mondatik); és mikor eljön, megjelent nekünk mindent.” (Jn 4,25)
- „Amikor [Jézus] még beszélt, ímé, fényes felhő borította be őket, és ímé szózat hangzott a felhőből, mondván: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok!” (Mt 17,5)

Jézus kortársai körében közismert volt a Mózes által közölt prófécia, azt is tudták, hogy messiási ígéret. Tanúsítják ezt a

következő igék: Jn 1,19–21; 6,14; 7,40; Ap csel 3,22–24; 7,37. Jn 4,25 szerint a samáriai asszony is ismerte e jövendölést, tudta, hogy a Messiás által Isten teljes, mindenre kiterjedő kinyilatkoztatást fog adni.

Mózes tehát ráirányította a figyelmet egy eljövendő „prófétára”, aki hozzá hasonlóan közvetítő lesz Isten és a nép között, de nagyobb lesz nála. „Mindent megjelent néktek, őt hallgassátok” – ilyen nyomatékos felhívással fordította tekintetüket az eljövendő Megváltó felé. Jézus földi élete során az Atya ajkáról hangzott ugyanez a felszólítás a megdicsőülés hegyén: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” (Mt 17,5)

Mennyire szívleljük meg ezt a felhívást? Égünk-e a vágytól, hogy mindazt megismerjük, megértsük, amit Isten kinyilatkoztatott nekünk Jézus által? És engedelmeskedünk-e neki? Ha meggyőződünk arról, hogy Jézus valóban Isten Fia volt, továbbá, hogy az evangéliumok hitelesen örökítik meg tanításait és tetteit, akkor milyen nagy balgaság és veszélyes könnyelműség részünkről, ha késlekedünk cselekedni szavát, akaratát! Isten elegendő bizonyosságot ad nekünk. Ezért igen komoly az intelem, amely ehhez a próféciahoz kapcsolódik: „Ha valaki nem hallgat az én ígéimre, amelyeket [Ő] a nevemben szól, én megkeresem azon!” (5Móz 18,19)

2 Mi teszi egyértelművé, hogy Jézus a legmagasabb rendű kinyilatkoztatás Istenről?

- „Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időben szólt nekünk Fia által.” (Zsid 1,1)
- „Aki felülről jött, feljebbvaló mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól, aki a mennyből jött, feljebbvaló mindenkinél. Arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott.” (Jn 3,31–32)

- „Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott. Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal... Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén van, Ő jelentette ki Őt.” (Jn 1,14–18)

„A menny a legjobbat és a legnagyobbat adta az emberiségnek az Istentől küldött Tanító által. Krisztust – aki az Örökkévaló legbensőbb szentélyében időzött – választotta ki az Atya, hogy személyesen jelentse ki az embereknek Isten ismeretét... Krisztus ezért jött, hogy... eltávolítsa az útból a tévtanokat, amelyek által az állítólagos Isten-ismerők hamisan mutatták be Őt. Eljött, hogy kinyilatkoztassa törvényének természetét, és jelleme által kinyilvánítsa a szentség szépségét...

Krisztus meg is élte azt, amit tanított. Így szólt a tanítványaihoz: »Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.« (Jn 13,15) »Én megtartottam az én Atyám parancsolatait...« (Jn 15,10) Krisztus szavait tökéletesen szemléltette és megerősítette élete, alátámasztották cselekedetei. Ő maga volt az, amit tanított. Szavai nemcsak élettapasztalatainak, hanem jellemének a kifejezései voltak. Nemcsak tanította az igazságot, hanem Ő maga volt az igazság, és ez adott erőt tanításainak... Ajkáról új erővel és jelentőséggel felruházva hatolt az emberek szívébe Isten Igéje...

A menny lejött az emberekhez, akik Krisztusban megismerték Istent, és Ő megnyitotta előttük az örökkévalóság tudományát... Balgaság lenne tőlünk, ha a világossá-

got a Világosság forrásától távol keresnénk, és ha az Élet forrásától messze eltávolodva akarnánk elnyerni az életet, ha elfordulnánk az élő víz kútforrásától, és repedezett kútakat ásunk, amelyek nem tartják a vizet.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 71., 74., 76., 80–81. o.)

„Ami a beszéd a gondolat számára, az Krisztus a láthatatlan Atya számára. Ő az Atya kinyilatkoztatása – ezért Isten Igéje a neve. Isten elküldte Fiát a világra, istenségét emberi természettel fedve el, hogy az ember a láthatatlan Isten képmását viselhesse. Krisztus ismertette meg az Atya szavait és jellemét, hatalmát és dicsőségét, természetét és tulajdonságait... Ő testesítette meg Isten törvényét, amely az Atya jellemének tükré.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 144–145. o.)

3 Hogyan tett bizonyosságot maga Jézus arról, hogy honnan jött és milyen küldetést bízott rá az Atya?

- „Mondta azért néki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felelt Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.” (Jn 18,37)
- „Mondta nekik: Ti innét alulról valók vagytok, én onnét felülről való vagyok, ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való.” (Jn 8,23)
- „Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.” (Jn 5,37)
- „Meg van írva a prófétáknál: Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön. Nemhogy az Atyát valaki látta volna, csak az, aki Istentől van, Ő látta az Atyát.” (Jn 6,45–46)

.....
.....
.....

Pilátus a lényegre kérdezett rá: „Király vagy hát te csakugyan?” Jézus így felelt: „Te mondod, hogy én király vagyok.” Úgy tűnik, a következőket akarta tudatosítani Pilátusban e sajátos válasszal: Úgy érzed hát, hogy szóba lehet állni azzal, hogy én király vagyok? Mi mondatja ezt veled? Mit láttál meg, mit sejtettél meg az én „nem innen való” lényemet illetően?

De Jézus nem állt meg itt, hanem folytatta, hogy megvilágítsa, mit jelent a „nem innen való” kifejezés: „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.” Jézus nem egyszerűen csak megszületett e világra, mint más emberek, hanem Ő úgy „jött erre a világra”, valamilyen más világból. Jézus ezután arra terelte a szót, hogy mi az Ő küldetése, amiért e világra jött: „Azért születtem és jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” Azért jött, hogy a legnagyobb értéket, a legszükségesebbet hozza el nekünk, amit nem ismerünk, amivel nem rendelkezünk: az igazságot.

Hatalmas, csodálatos küldetés! Bárki közönséges ember ajkán a legnagyobb hazugság lett volna ez a vallomás, és az elképzelhető legnagyobb önhittséget fejezte volna ki. Jézus azonban elmondhatta ezt magáról. Mégpedig nemcsak egyedülálló, abszolút következetes és mélységes tanításai következtében, hanem azért is, amit az alábbi megállapítás oly igazán szögez le: „Az igazság sohasem gyengült el ajkán, sohasem torzult el kezében, mert sohasem volt engedetlen a követelményei iránt.” (Ellen G. White, 49. kézirat, 1898) A mózesi prófécia is utalt már arra, hogy a Mózeshez hasonló próféta olyan

valaki lesz, aki Isten közvetlen közeléből hozza a kinyilatkoztatást (5Móz 18,16, vö. 2Móz 20,18–19). Amikor Jézus eljött, nyilvánvalóvá lett, hogy isteni személy teljesíti be e jövendölést, aki Mózesnél sokkal közelebből ismeri Istent, aki valóban látta és hallotta az Atyát, sőt, aki „az Ő dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása” (Zsid 1,3, vö. 5Móz 34,10; 2Móz 34,18–23).

4 Miről, illetve kiről tanított Jézus a leggyakrabban és a legszívesebben?

- „Igazságos Atyám! E világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ezek megismerik, hogy te küldtél engem. Megismertettem velük a te nevedet...” (Jn 17,25–26)
- „Azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5,44–45)
- Lásd a mennyei Atya bemutatását a tékozló fiú példázatában szereplő apa által is: Lk 15,11–32

.....
.....
.....

„A jó Ellensége úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzele Istent, akinek legfőbb tulaj-

donsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják, olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéleteivel. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyéket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 10. o.)

Jézus folyvást mennyei Atyjára terelte a figyelmet. Örömmel és szeretettel tett bizonyoságot róla. Ég-e a mi szívünk is a vágytól, hogy bemutassuk a világnak az *igazságos Atyát*, akit e világ nem ismer, de mi megismertük Őt? Bemutatjuk-e a mennyei Atya jellemét – Jézushoz hasonlóan – mi is azért, hogy szeretjük még az ellenségeinket is?

„Jézus új néven nevezte a mindenség uralkodóját: „mi Atyánk”. Meg akarta értetni az emberekkel, hogy Isten szíve vágyódik utánuk. Azt tanította, hogy Isten minden elveszett lélekért aggódik, mert »amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt« (Zsolt 103,13). Az összes vallás közül egyedül a Biblia vallása ad ilyen képet Istenről. A pogány vallások arra tanították az embereket, hogy a legfelsőbb lényt inkább rettegniük kell, mintsem szeretniük. Rosszakarátú istenségnek tekintették, akit áldozatokkal kell kiengesztelni, mintsem olyan apának, aki szeretetének ajándékait árasztja gyermekeire. Még Izrael népe is annyira elvakulttá vált a próféták Istenről szóló értékes tanításai ellenére, hogy Isten atyai szeretetének kinyilatkoztatása új gondolat volt számára. Új ajándék ez a világnak. A zsidók véleménye szerint Isten csak azokat szereti, akik szolgálnak neki, akik eleget tettek a vallásos tanítók kívánalmainak, a világ többi része pedig Isten átka alatt van. De Jézus azt mondta, hogy nem így van: az egész világra, mind a jókra, mind a gonoszokra Isten szeretetének fénye sugárzik.

Ha befogadjuk Isten szeretetét, jóságossá és szelíddé

tesz bennünket, nemcsak a kedvünkre valók, hanem a leghibásabb, legtévelygőbb, legbűnösebb emberek iránt is. Isten gyermekei azok, akik isteni természetének a részei. Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magában foglaló szeretet... Akár a sugarak a Napból, szeretet, világosság és öröm árad tőle minden teremtményére. Természetéből fakad az, hogy adjon. Lénye az önzetlen szeretet kiáradása.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 76–77., 79. o.)

„Bármilyen megindító is a tékozló fiú példázata, mégis csak tökéletlenül tudja érzékeltetni mennyei Atyánk végtelen irgalmát. Az Úr kijelenti prófétája által: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.« (Jer 31,3)... Előttünk vannak a Biblia gazdag ígéretei. Hogyan adhatnánk helyt a kételynek mindezeket ismerve? Hogyan is tudod elképzelni, hogy amikor egy szegény bűnös arra vágyakozik, hogy visszatérjen az Atyához és elnyerje bűnei bocsánatát, akkor Ő majd szigorú rosszállással visszahúzódik tőle, noha az bűnbánattal borul lábához? Vessük el az ilyen gondolatokat! Semmivel sem árthatunk jobban a lelkünknek, mintha ilyen téveszméket tűrünk meg magunkban mennyei Atyánkkal kapcsolatban.

Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Krisztus személyében önmagát adta azért, hogy mindazok, akik akarják, üdvözülhessenek, az örökkévaló áldás részeseivé legyenek a dicsőség országában. Szólhatott volna-e Isten meggyőzőbb vagy szeretetteljesebb nyelven hozzánk annál, mint ahogyan irántunk érzett szeretetét kifejezte: »Hát elfeledkezhetik-e az anya a gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha ezek elfeledkeznének is, én terólad el nem feledkezem!« (Ésa 49,15) Igen, te csak hidd és fogadd el, hogy Isten a te Segítőd, aki helyre akar-

ja állítani az emberben a maga erkölcsi képmását! Ha te bűnvallomással és bűnbánattal közeledsz Hozzá, Ő is közel jön hozzád kegyelmével és megbocsátásával.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 48–49. o.)

5 Tanításán kívül miképpen mutatta be Jézus az Atyát?

- „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is. Mostantól fogva ismeritek őt, láttátok őt. Mondta néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk! Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért: mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Nem magamtól mondom a beszédeket, amelyeket szólok néktek, hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi a dolgokat.” (Jn 14,7–10)
- „Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10,30)

„Fülöp azt szerette volna, ha Krisztus testi alakban idézi eléjük az Atyát. Pedig Isten már kinyilatkoztatta magát előttük. Lehetséges-e, hogy miután velem jártok, hallhatjátok szavaimat, mégsem ismertek? – kérdezte Jézus. – Lehetséges, hogy nem ismertétek föl az Atyát általam végzett cselekedeteiből?... Krisztus hangsúlyozta, hogy az Atyát egyedül csak hit által látják. Istent senki sem lát-

hatja az emberek közül külső megjelenésében. Egyedül Krisztus képviseli Őt az emberiség előtt. A tanítványok kiváltsága volt, hogy több mint három évig szemlélhették ezt a képviselőt.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 151. o.)

„Szeretet, irgalmasság és együtt érző részvét nyilatkozott meg Jézus életének minden tetteiben. Szíve rokonszenvvel fordult az emberek felé... A legszegényebb és leginkább megvetett emberek sem féltek Jézushoz közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá...”

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt határozott szigorúsággal alaptalanul, soha nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szólta, de ezt mindenkor szeretettel tette. Leleplezte viszont a képmutatást, hitetlenséget és álnokságot, de még ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át. Sírt Jeruzsálem, a szeretett város felett, amely visszautasította Őt, aki »az út, az igazság és az élet« (Jn 14,6). Elvetették Őt, az Üdvözítőt, Ő azonban mégis szeretettel tekintett rájuk.

Jézus az önmegtagadás és a másokról való körültekintő gondoskodás életét élte. Érték volt számára minden emberi lélek. Tiszteletet parancsoló, isteni méltóság jellemezte viselkedését, mégis szeretetteljes figyelemmel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben elveszett lényt látott, akinek a megmentése az Ő feladata.

Ilyen volt Krisztus jelleme, életének tanúbizonysága szerint – íme az isteni jellem! Az Atya szívéből fakadtak az irgalmasság folyamai, amelyeket Jézus továbbított az

embereknek. Jézus – az együtt érző, könyörülő Megváltó – »testben megjeleni Isten« volt (1Tim 3,16).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 11–12. o.)

Vegyük komolyan, hogy az Atya éppen olyan, mint Krisztus, ahogyan Őt az evangéliumok tanúságtétele alapján ismerjük. Fegyelmazzük gondolatainkat és érzéseinket, ne engedjük meg az Ellenségnek, hogy emberszabású, torz istenképet alakítson ki a lelkünkben azáltal, hogy gyanakvásokat, kételeyeket, balsejtelmeket sugall Istenre vonatkozóan.

6 Mit mondhatunk tehát a hiteles és teljes Isten-ismeret egyetlen útjáról, lehetőségéről?

- „Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam.” (Jn 14,6)
- „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3)

„Nem kényszerülünk arra, hogy szennyezett forrásokból oltsuk tudásszomjunkat. Krisztus... tanításai által az Isten trónjától folyó tiszta patakok vizét ihatjuk... Krisztus kizárólag azt az ismeretet tanította, amelynek hasznát vehetjük. Arra korlátozta oktatását, amire az embernek jelen állapotában, a gyakorlati életéhez szüksége van...

Üdvözítőnk senkit sem biztatott arra, hogy korának rabbiiskoláiba járjon, mert megrontotta volna gondolko-

dásukat az »azt mondták«-ok végtelen sora. Miért kellene hát elfogadnunk nagy tekintélyű emberek bizonytalan szavait, amikor nagyobb és biztosabb bölcsesség áll rendelkezésünkre? Mély benyomást tett gondolkodásomra és életemre, jellemem is befolyásolta az, amit Isten tudtomra adott az örökkévaló dolgokról és az emberek gyengeségéről. Semmi okot nem látok, amiért fel kellene magasztalnunk vagy dicsélnünk kellene az embert... Honnét is vennék az isteni világosság híján szűkölködő emberek az Isten terveiről és útjáról szóló helyes gondolatokat?...

Krisztus úgy jelentette ki Istent a tanítványoknak, hogy kijelentései rendkívüli munkát végeztek el a szívükben. Régóta hív bennünket is, hogy hadd végezze el a mi szívünkben is ugyanezt a munkát. Sokan, mivel túl sokat időznek elméletelnél, szem elől veszítették az Üdvözítő példájának életerejét, hatalmát... Arra van szükségünk, hogy Jézusra figyeljünk. Naponta szükségünk van jelenlétnek új megnyilvánulására... Istennek és Jézus Krisztusnak a jellemünkben kifejezésre jutó ismerete – ez a legértékesebb a földön és a mennyben is. Ez a lehető legmagasabb műveltség. Ez az a kulcs, amely megnyitja a mennyei város kapuját. Isten szándéka az, hogy mindenki elsajátítsa ezt a tudást, aki követi Krisztust...

Isten családtagjai közül sokaknak alig van fogalmuk arról, mit jelent Isten dicsőségét szemlélni, s dicsőségről dicsőségre elváltozni. Sokan felfogják ugyan, bár csak homályosan, Krisztus kiválóságát, s lelkük ujjong az örömtől. Vágyakoznak a Megváltó szeretetének teljesebb, mélységesebb megértésére. Adjuk hát Jézusnak szívünk legjobb, legszentebb szeretetét! Becsüljük meg a világosság minden egyes sugarát! Ápoljuk lelkünk Isten utáni vágyát! (...) Isten dicsősége hajnalhasadtának csak az első sugarait látjuk most. Amint közelebből megismerjük

Őt, tudni fogjuk, hogy »az igazság ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig« (Péld 4,18).

Isten ismerete, amelyet Krisztusban nyilatkoztatott ki: ez az a tudás, melyet minden megmentett embernek el kell sajátítania. Ez az a tudás, amely átalakítja a jellemünket. Ha befogadjuk e tudást, Isten a saját képmására teremti újjá bennünket. Egész lényünknek olyan lelki hatalmat közvetít, amely a mennyből származik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 309–310., 317–318., 289. o.)

*

Javaslat: Határozzuk el, hogy elkezdjük folyamatosan végigolvasni az evangéliumokat, és ne hagyjuk abba, míg mind a négyet el nem olvassuk. Ne sokat olvassunk egyszerre (csak egy-két vagy néhány fejezetet), de azt olvassuk el többször is, gondolkodva, megértésre törekedve.

Olvassuk ezzel párhuzamosan Ellen G. White *Jézus élete* c. könyvét! Minden bizonnyal pozitív változásokat fog hozni: egyre jobban megértjük Isten Igéjét, akaratát, egyre világosabbá lesznek számunkra Krisztus szavai, hitünk erősödik, jellemünk változik, tisztul és szépül.

*Az e heti adomány a Comenius Általános Iskolát támogatja.
– A közösség által alapított szekszárdi általános iskola
működtetésére és támogatására szánt adomány.*

Mit jelent „Lélekben és igazságban” imádni Istent?

I Mit jelent az, hogy „Isten: Lélek”?

- „Isten: Lélek.”* (Jn 4,24)
- „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az ember lelke, amely őbenne van? Azonképpen Isten dolgait sem ismeri senki, hanem csak Isten Lelke.” (1Kor 2,11)

„Ezzel az igével Jézus nem ad mintegy... meghatározást [Isten fizikai lényéről]. Azt mondja meg, hogy Isten hogyan nyilatkozik meg... amikor kinyilatkoztatja magát. »Isten: Lélek« – ez a megállapítás azt mondja, hogy Isten a világban mint a Lélek munkálkodik, hat és cselekszik... Ezért távol kell tartani ettől az ígétől minden olyan gondolkodást, mely... szerint... Isten minden korláttól ment, a tér és idő fölött álló, ezektől füg-

* Az Újszövetség legrégebbi kéziratjai csupa nagybetűvel írt kódexek, nincs bennük nagy- és kisbetű-megkülönböztetés. A szövegösszefüggés, illetve a szöveg értelme alapján itt nagybetűvel helyes írni a Lélek szót, mert a Szentlélekre utal.

getlen »szellem«. Jézus nem filozófiai magasságokba emeli az istenfogalmat. Semmiféle »istenfogalom« nem tudja megközeleíteni Istent, nem tudja fogalmakba beleszorítani lényét. [Egyszerűen] megmutatja, hogyan munkálkodik Isten.” (Karner Károly: *János evangéliuma*. Magyar Luther Társaság, 1950, 75. o.)

Jézus kijelentése arra utal, hogy Isten – aki Szentlelke által nyilatkozik meg nekünk – személy, valóságos, élő, cselekvő személy, akinek tudata, lelkivilága van, aki személyes szülőgyermeki kapcsolatot kíván ápolni velünk, emberekkel. Az embert a maga „képére és hasonlatosságára” (1Móz 1,27), az az önmagával rokon lénynek teremtette, ezért – bizonyos értelemben és mértékig – a saját lényünkből kiindulva értelmezhetjük a személy fogalmát Istenre vonatkozóan is.

„Az egész Szentírás Isten személy voltáról tanúskodik. A Biblia Istene nem csupán az Abszolútum, a Végtelen, a Legfőbb Idea, az egyetemes Törvény, hanem valóságos Lény, aki gondolkodik, akar, szeret és cselekszik.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*. Spalding Alapítvány, 2006, 36. o.)

„A keresztények Istene... nem egyszerűen a geometriai igazságok és az elemek rendjének a megalkotója... Nem, Ábrahám, Izsák, Jákob, a keresztények Istene a szeretet és a vigasztalás Istene, aki betölti övéinek lelkét és szívét...” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 556. töredék)

„A keresztény Isten a személyes Végtelen, vagy még inkább egy végtelen Személyiség.” (Gaston Frommel: *Études de théologie moderne*. University of Michigan Library, 1909, 255–256. o.)

2 Milyen mércét állított Jézus a helyes istentiszteletet, Isten igaz imádatát illetően? (Melyik az a meghatározás, amelyet Jézus kétszer is ismételt az alább idézett ígén belül?)

• „A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imád-

kozni kell. Mondta neki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát... Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul. Isten: Lélek, és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4,20–24)

• „Vajon lakhat-e Isten a földön? Íme az ég és az egeknek egei be nem foghatnak Téged, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem.” (1Kir 8,27)

• „Vajon elrejtőzhet-e valaki a rejtkehelyeken, hogy én ne lássam őt? – mondja az Úr. Vajon nem töltöm-e én be a mennyet és a földet?” (Jer 23,24)

„Nem azért kerülnek az emberek közösségbe a mennyel, hogy egy szent hegyet vagy egy felszentelt templomot felkeressenek. A vallás nem korlátozható külső formákra és szertartásokra. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Őtől származik... Az igaz istentisztelet a Szentlélek munkálkodásának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Bárhol vágyakozik is egy lélek Isten után, ott a Szentlélek munkája nyilatkozik meg, és Isten majd kijelenti magát annak az embernek. Ő ilyen imádkozókat keres, és arra vár, hogy fiaivá és leányaivá fogadhasa őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 150. o.)

Ebben az ígében az is benne van, hogy Isten vágyakozik – szeretete folytán – arra, hogy közeli, bizalmas, személyes kapcsolatba léphessen velünk, egyenként. Isten „keresi” az igaz,

őszinte imádókat (vö. Zsolt 14,2). A keres szó arra is utal, hogy sajnos nem sok ilyen embert talál. Istennel személyes közösségbe kerülni – ez bűneink halálát kell hogy jelentse. Azok az emberek készek erre, akik hajlandók feladni önzésüket, sőt vágyakoznak arra, hogy Isten tiszta szívet teremtsen bennük, és átformálja jellemüket, önmagához méltó, igaz emberekké tegye őket.

Azzal is szembesít bennünket ez az ige, hogy fáj-e nekünk, ha azon kevesek közül is, akik keresik Istent, sokan a megtévesztés áldozatai. Keresztény hitvallású emberek is – Jézus szavainak elhangzása után mintegy kétezer évvel – még mindig fáradtságos, költséges zarándoklatokon vesznek részt, mert azt hiszik, hogy bizonyos szent helyeken jobban megtalálják Istent, illetve, hogy Őt csakis a templomokban lehet úgymond felkeresni. Mennyire sarkallnia kellene minket e szomorú jelenségnek is a hűséges bizonyosságtevésre embertársaink körében, hogy megtudják: Istent bárhol, bármikor megtalálhatják, imádhathatják Őt „lélekben és igazságban”.

3 Hogyan imádhathatjuk Istent „lélekben”?

- „Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozz Atyádhoz, aki titkon van, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.” (Mt 6,6)
- „Hozzád emelem, Uram, lelkemet!” (Zsolt 25,1)
- „Dávid zsoltára, amikor a Júda pusztájában volt. Isten, én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged, téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize, hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet.” (Zsolt 63,1–3)
- „Kívánjátok az Urat és az ő erejét, keressétek az ő orcáját szüntelen!” (Zsolt 105,4)

.....
.....
.....

Lélekben imádni Istent azt jelenti, hogy a Szentlélek által teremtett bensőséges, személyes kapcsolatban. A Lélek által épül meg a híd Isten és miközöttünk, lélektől lélekig.

„Milyen fenséges szavakkal fejezi ki Dávid, hogy szívét és lelkét istenhez emeli (Zsolt 25,1), ami a Lélek ereje nélkül [teljesíthetetlenül] hatalmas munka lenne bárki számára. Úgy vélem, ezért is nevezik Isten Lelkét a »könyörgés Lelkének«* (Zak 12,10), mert segítségére van a szívnek, amikor esdekel, hogy igazán tudjon könyörögni. Ezért mondja Pál is: »imádkozván minden időben a Lélek által« (Eféz 6,18), »imádkozom Lélekkel« (1Kor 14,15)... Mert ha imába kezdek, a szívem oly kedvetlenül indul Isten felé, és midőn Istennél időz, oly kelleetlenül marad meg nála, hogy sokszor azért kell könyörögnöm imádságomban, hogy Isten ejtse foglyul és maga helyezze el a szívemet Krisztusban, s Ő legyen az is, aki megtartja benne... Ó, milyen rest tud lenni a szív, amikor eljön az imádság órája! Ki tudná megmondani, hány kerülő úton, mellékösvényen próbál elillanni Isten jelenlétéből.” (John Bunyan: *Imádkozom Lélekkel és értelemmel*. Harmat Kiadó, Budapest, 1998, 32–33. o.)

„Szükséges, hogy komolyan, elszántan akarjunk imádkozni. Ne engedjük meg, hogy bármi is visszatartson minket az imádkozástól. Tegyük meg minden tőlünk telhető erőfeszítést, hogy állandóan nyitva tartsuk az élő kapcsolat útját tulajdon lelkünk és Jézus között. Ragadjunk meg minden al-

* Pontosított fordítás szerint ez a kifejezés szerepel Zak 12,10-ben.

kalmat, amikor elvonulhatunk az imádkozás szokott helyére... Különösen fontos, hogy ne hanyagoljuk el a titkos imát, mert ez a lélek élete. Lehetetlen, hogy jól legyen dolga a lelkünknek, ha mellőzzük az egyéni imádkozást. A családi körben elmondott ima vagy a nyilvános imaórák nem elegendők önmagukban.

Egyedülletben kell megnyitnunk lelkünket Isten mindent látó, figyelő tekintete előtt. A titkos imát csak az imameghallgató Isten hallja. Kíváncsi fül nem lehet a tanúja annak, amikor Őreá vetjük lelkünk terhét könnyörgésünkben. A titkos ima idején lelkünk mentes a környezet befolyásától, mentes mindennemű izgalomtól. Nyugodtan, mégis buzgó igyekezettel törekszünk arra, hogy Isten jelenlétebe emelkedjünk. Szívet átmelegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad tőle, aki „titkon néz”, és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallására.

Nyugodt, egyszerű hit által tarthatjuk fenn a lelki kapcsolatot Istennel... Imádkozzatok belső szobátokban, és napi munkátok közben is gyakran emeljétek fel szíveteket Istenhez. Ily módon járt Istennel Énok is. Amiképpen a jó illatú füst Isten kegyelmi trónusa elé szállt az ószövetségi szentély szolgálatában, úgy jutnak Istenhez e hangtalan imádságok is. Aki így támaszkodik Istenre, azt soha nem győzheti le az Ellenség.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 84–85. o.)

„Ha bőséges, jó gondolatok támadnak benned, akkor... hadd áradjanak az ilyen gondolatok, csendben figyelj rájuk, és semmiképpen ne akadályozd őket. Ilyenkor ugyanis maga a Szentlélek prédikál, és az ő prédikációjának egyetlen szava többet ér, mint ezer magunkfajta imádság. Sokszor többet tanultam így imádkozás közben, mint amennyit sok olvasásból és töprengésből nyerhettem volna! Ezért az a legfontosabb, hogy szívbeli készséggel és vágyódással imádkozzál... Mert az az igazi imádkozás, mikor rajta csüngünk szívvel-lélelkel az imádság minden szaván és gondolatán,

elejétől végig!... Igényli az imádság a szívet egészen, osztatlanul és kizárólagosan, ha valóban jó imádság akar lenni!” (Luther Márton: *Így imádkozzál*. Luther Kiadó, 2011, 662–663. o.)

Ne csak Isten ajándékai, hanem mindenekelőtt személyesen Őutána sóvárogjunk. Isten jelenlétebe emelkedni, ahol „igazság, békesség és Szentlélek általi öröm” honol, önmagában gyógyító.

4 Hogyan von minket a Lélek személyes közösségbe Istennel imádkozás közben, és azon kívül is?

- „A Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szívet vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.” (Rm 8,26–27)
- „Amikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vigasztalásaid megvidámították lelkemet.” (Zsolt 94,19)
- „Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál, lelkemben erő [támadt].” (Zsolt 138,3)
- „Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, az én törvényeimet megőrzétek és betöltsétek.” (Ezék 36,27)

„[Isten] csak abban hallgat meg bennünket... ami egyezik az Ő akaratával, és csak a Lélek tud megtanítani minket arra, hogy így kérjünk... A Lélek nélkül, ha ezer imakönyvünk van is, mégsem tudjuk, mit kellene kérnünk, és miként...

Egyedül a Lélek tudja megmutatni az embernek a maga természet szerinti nyomorúságát, és így az imádság állapotába helyezni őt. Minden szó, amely nem nyomorúságunk tudatából fakad, üres fecsegés. Ő, átkozott képmutatás, mely ott rejtőzik a szívek mélyén, még imádkozás közben is, hogy hiába valóvá tegye az emberek imáit, pusztán azért, mert nincsenek tudatában saját nyomorúságuknak! De a Lélek úgy munkálkodik, hogy szeretettel feltárja az emberi lélek előtt önnön nyomorúságát, rámutat annak mibenlétére, várható következményére, s eme állapot tarthatatlanságára...

Ha emberek látják is bűneiket, nem imádkoznak, ha a Lélek nem segíti őket, mert Kainnal és Júdással együtt elfutnának Isten elől, végképp lemondva a kegyelem kínálta lehetőségről, ha nem jönne segítségükre a Lélek. Amikor valaki ráébred bűnére és Isten ítéletére, olyankor nehéz rábírní, hogy imádkozzon, mert a szívében azt mondja, hogy nincs remény, hiába is keresné Istent (Jer 2,25; 18,12)... Ekkor jön a Lélek, aki megsejteti vele a bűnbocsánat kegyelmét, s ezzel megerősíti és bátorítja az Isten felé közeledésre, hogy végre föl merje emelni tekintetét Istenhez. Ezért hívják »Vigasztalónak« (Jn 14,26).” (John Bunyan: *Imádkozom Lélekkel és értelemmel*, 23–24., 26. o.)

„Az imádkozás buzgalmában is felragyog a mennyei kegyelem jelenléte, mert önmagától senki sem gerjedne szent és kegyes könyörgésekre... Isten Lelke... felkelti lelkünkben azokat az óhajtasokat, amelyek illő, hogy felindítsanak minket... olyan hatással van szívünkre, hogy ez hevével egészen az égig hatol... Parancsunk van ugyan arra, hogy zörgessünk, de önmagától senki sem tud előre meggondolni még egy szótagot sem, hacsak Ő maga fel nem tárja szívünket a maga számára.” (Kálvin János: *A Rómaiakhoz írt levél magyarázata*, Kálvin Kiadó, 1992, 170. o.)

„Isten gyermekeinek két isteni közbenjárója van – írja John Murray. »Krisztus jár értünk közben a mennyei udvarban... a Szentlélek pedig tulajdon szívünk udvarában.« Az apostol szerint a Szentlélek »kimondhatatlan fohászkodásokkal«, szavak-

kal kifejezhetetlen mélységű sóhajokkal jár értünk közben. Az *alalétosz* melléknév jelentése pontosabban az, hogy *szótlan*. Pál igazában azt akarja itt mondani, hogy ezek a sóhajok nincsenek kimondva.” (John Stott: *Pál levele a Rómaiakhoz*, Harmat Kiadó, 2006, 245. o.)

„Krisztus és a Szentlélek szüntelenül közbenjárnak az emberért A Lélek azonban nem úgy esedezik értünk, mint Krisztus, aki a világ megalapítása óta kiontott véréért ajánlja föl, hanem a szíveken munkálkodik, imákat, bűnbánatot, dicséretet és hálaadást váltva ki. Az ajkunkról elhangzó hála köszönet annak eredménye, hogy a Szentlélek szent emlékek húrját pendíti meg az emberben, fölébresztve a szív zenéjét.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 174. o.)

A Szentlélek az imádkozáson kívül is, naphosszat munkálkodik a szívünkben, ha mi ennek engedünk, és igényeljük ezt. Istennel való közösségben, párbeszédben maradhat a lelkünk feladataink végzése közben is. Fohászaink, sóhajaink folyvást szállhatnak Istenhez, és azokra választ is kapunk lelkünkben.

„Nem létezik olyan hely vagy idő, amely alkalmatlan lenne arra, hogy Istenhez folyamodjunk könyörgésünkkel. Semmi sem akadályozhat meg minket abban, hogy komoly, áhítatos vágyakozással Istenhez emeljük szívünket. Az utca forгатagában vagy munkahelyi elfoglaltságaink közepette is felfohászkodhatunk Istenhez, és könyöröghetünk a mennyei vezetésért... Bárhol legyünk is, alkalmat találhatunk a titkos érintkezésre Istennel. Állandóan nyitva kell lennie szívünk ajtajának, folyvást érvényben kell tartanunk a meghívást, amellyel kérjük Jézust, hogy jöjjön és lakozzék szívünkben mennyei vendégként... Ha nyitva tartjuk szívünket az Istentől jövő áldás és mennyei támogatás befogadására, akkor a földinél szentebb környezetben fogunk élni, mert állandóan a mennyel való közösségünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 86. o.)

5 Mit jelent Istent „igazságban” imádni?

- **„Kihez hasonlítottok Istent, és milyen képet készítették Őróla?... Ki alkotott istent, és bálványt [ki] öntött?, amely semmit sem használ!” (Ésa 40,18; 44,10)**
 - **„[Cselekedjétek] az igét, amellyel szövetségre léptem veletek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és az én Lelkem köztetek marad. Ne féljete!” (Agge 2,5)**
 - **„Miért mondjátok nékem: Uram!, Uram!, ha nem művelitek azt, amit mondok?” (Lk 6,46)**
-
-
-

Istent „igazságban” imádni egyrészt azt jelenti, hogy helyes ismeretek alapján. Nem alkothatunk róla magunknak bálványképet a saját elképzeléseink alapján, vagy valamilyen emberi vallási hagyományt követve. Saját önkinyilatkoztatása alapján ismerhetjük meg Őt, azaz a Szentírás alapján, és ennek megfelelően kell tisztelnünk. Másrészt viszont azt jelenti „igazságban” imádni Istent, hogy nem lehet bűnt, igazságtalanságot melengetve a szívünkben igényelni Lelke közösségét. Ne ámítsuk magunkat azzal, hogy a bűn cselekvése és az Ő imádása megfér egymás mellett (vö. Ésa 58. feje.).

„Isten gyalázása, ha bálványképet készítünk róla. Senki se hozza a szolgálatba képzelőtehetségét, hogy azt imádják, ami Isten tekintélyét rombolja... Akik Istent imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk... Isten-tiszteletünket akkor nem a képzelet fogja irányítani, hanem a valóságos hit. Az embereknek az Urat, Istent kell imádniuk, s egyedül Őt szolgálniuk. Ne üsse fel fejét ön-

hitt kevélység... Isten a szívek vizsgálója. Különbséget tesz a valódi, szívből fakadó imádat és a bálványimádás között.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 86. o.)

„Ha elnézően megtűrjük szívünkben a gonoszt, ha bármely felismert bűnünkhöz ragaszkodunk, akkor az Úr nem hallgat meg minket. A bűnbánó és töredelmes lélek imáját azonban mindenkor elfogadja (Zsolt 51,19). Ha minden felismert bűnünket rendeztük, akkor bízhatunk abban, hogy Isten meghallgatja könyörgésünket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések,* 82. o.)

6 Hogyan imádjuk Istent mindezek tudatában?

- **„Hajtsd, én Istenem, a te füledet [hozzánk], és hallgass meg... nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmaságodban [bízva] terjesztjük eléd esedezéseinket.” (Dn 9,18)**
- **„Íme, te az igazságban gyönyörködsz, amely a vesékben van, és bensőmben bölcsességre tanítasz engem. Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál... Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem! Add vissza nekem szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem!” (Zsolt 51,8–14)**
- **„Nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, anélkül, hogy vétkezett volna.* Járuljunk**

* A Biblia-vers vége az eredeti szövegben: „de bűn nélkül”, azaz anélkül, hogy bűnt követett volna el.

azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4,15–16)

• „Mindent, amit csak cselekszettek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében [cselekedjete], hálát adván az Istennek és Atyának Óáltala.” (Kol 3,17)

.....

.....

.....

Ne adjuk fel Isten keresését imádságunkban addig, míg azt nem tapasztaljuk, hogy a Szentlélek bekapcsolódik könyörgésünkbe, és ezáltal Isten színe elé tudunk jutni, szívünket pedig őszintén és teljesen ki tudjuk önteni előtte. Vigyázzunk arra, hogy Isten lelki képmása az Ige kijelentéseinek és ígéreteinek megfelelő legyen gondolatainkban, amikor imádkozunk hozzá. Arra is ügyeljünk, nehogy valamilyen rendezetlen bűn elválasszon tőle. Ha eddig nem tettük meg, imádságunk kezdetén valljuk meg a tettel, szóval vagy gondolatban elkövetett bűneinket. Krisztus közbenjárása által kérjünk igaz bűnbánatot és bűnbocsánatot. Hit által megigazulva, méltatlanságunk ellenére is bizalommal járulhatunk „a kegyelem királyi székéhez”. Fontos az is, hogy ezután imánkkal összhangban cselekedjünk. Ehhez az engedelmességhez bizvást kérhetjük a Szentlélek segítségét. Ilyen értelemben imádkozhatjuk Istent „lélekben és igazságban”, megromlott lényünk, természetünk ellenére is.

„Dávid bűnbánata mély és őszinte volt. Meg sem kísérelte mentegezni bűnét... Láta Isten elleni vétkének rettenetes voltát, látta, hogy lelke beszennyeződött, és utálattal fordult el bűnétől. Nemcsak bocsánatért imádkozott, hanem szívének megtisztításáért is. Dávid nem

esett kétségbe, és nem adta fel a küzdelmet. Isten bűnbánó bűnösöknek adott ígéreteiben a megbocsátás és elfogadás bizonyítékát látta.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 800. o.)

„Szíved romlottsága se tartson vissza a könyörgéstől!... Ha tudatában vagy saját hitványságodnak, akkor szíved minden gonoszsága csak újabb érv amellest, hogy kérd Isten megigazító és megszentelő kegyelmét, és ne csüggedj el, ne ess kétségbe! Dávid ezen az úton járt: »Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az!« (Zsolt 25,11)” (John Bunyan: *Imádkozom Lélekkel és értelemmel*, 58–59. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Az élő, munkálkodó Isten

1 Mi a döntő különbség a bálványistenek és az „élő Isten” között?

- „A népek bálványai [csupa] hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt, ácsmester kezei készítik bárdal... Olyanok, mint az egyenes pálmafa, nem beszélnek, viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljtek tőlük, mert nem tehetnek rosszat, de jót tenni se képesek... De az Úr igaz Isten, élő Isten Ő, és örökkévaló király... Minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszegyenül öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek... Nem ilyen a Jákób része, mint ezek, mert a mindenség alkotója ő...” (Jer 10,3–16)
- „Jézus pedig felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5,17)
- „Adják elő és jelentsék meg nekünk, amik történni fognak... a jövődöket tudassátok velünk! Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok, vagy műveljetej jót vagy gonoszt...” (És 41,22–23)
- Lásd még: Ésa 40,18–31; 44,6–19

Az „élő Isten” mindenható Teremtő, aki szól és cselekszik. Kijelenti és kézben tartja a jövőt. Az élő Isten szüntelenül munkálkodó Isten, „aki fenntartja a mindenséget” (Zsid 1,3). Isten más vonatkozásban is szüntelenül munkálkodik teremtményei javáért, az ember megváltásáért is. A bálványistenekben viszont „nincs lélek”, emberek alkotásai, emberek rendelkeznek velük.

2 Milyen beszédformula honosodott meg Izráelben, amivel megkülönböztették az általuk tisztelt Istent a környező népek bálványisteneitől?

- „Szólt Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak: *Él az Úr*, az Izrael Istene, aki előtt állok, hogy ez eszendőkben sem harmat, sem eső nem lesz, hanem csak az én beszédem szerint...” (1Kir 17,1)
- „[A sareptai özvegyasszony felelt Illésnek]: *Él az Úr*, a te Istened, hogy nincs semmi [sült] kenyérem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, s most egy kis fát szedegetek, és hazamegyek, megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük, és azután meghaljunk...” (1Kir 17,12)
- „[Így szólt Abdiás Illésnek]: *Él az Úr*, a te Istened: nincs sem nemzetség, sem ország, ahova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged...” (1Kir 18,10)
- „[Elizeus próféta felelt Naámánnak]: *Él az Úr*, aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszerítette pedig őt, hogy elvegye, de ő nem akarta.” (2Kir 5,16)

„Él az Úr” formulával vezettek be fontos, ünnepélyes állításokat. Mintha csak azt mondták volna, hogy olyan bizonyos az adott kijelentés, mint az, hogy „él az Úr”. Avagy: „Él az Úr”, a mindentudó és mindenütt jelenvaló Isten, én előtte

mondom ezt, aki megvizsgálja igazmondásomat, és ha hamisat állítanék, felelősségre vonna az ítéletben. Nekünk, mai embereknek is szükséges az emlékeztetés: „Él az Úr”, aki tanúja, megítélője szavainknak és cselekedeteinknek. „Él az Úr”, aki figyel és válaszol az imádságokra. „Él az Úr”, aki teljesíti ígéreteit, mert mindenható, nincs előtte lehetetlen, avagy megoldhatatlan probléma.

3 Milyenek ismerte meg Istent a pogány Dárius király Dániel próféta bizonyágtevése nyomán?

• „Hajnalban, még szürkületkor azonnal felkelt a király, és sietve az oroszlánok verméhez ment. Amikor közel ért a veremhez, szomorú szóval kiáltott Dánielnek. Szólt a király, és mondta Dánielnek: Dániel, az élő Istennek szolgálja, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól?... [Majd] Dárius király írt minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, akik az egész földön lakoztak: Békességetek bőséges legyen! Éntőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék Dániel Istenét, mert ő az élő Isten, aki örökké megmarad, országa meg nem romol, és uralkodása mindvégig [fennáll]. Ő az, aki megment, megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön, Ő az, aki megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából.” (Dn 6,19–20. 25–27)

(Emeljük ki a témához kapcsolódó kulcskifejezéseket ezekből az igékből!)

Szembesítsük magunkat e kérdéssel: Minket is olyannak ismert-e meg a környezetünk, mint Dánielt a méd Dárius? Meggyőződésre jutottak-e emberek az élő Isten létezéséről és tiszteletre méltó voltáról életünket szemlélve és bizonyágtételünket hallgatva? Elbeszéljük-e az élő Istennel szerzett tapasztalatainkat gyermekeinknek, unokáinknak, és más embereknek is? Bátorítson bennünket ez a zoltárige: „Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet, nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben!” (40,11)

4 Bálványimádók lehetnek-e a valóságban keresztények is, akik pedig az Atyát és az ő Fiát, Jézus Krisztust tisztelik?

„Lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak... Inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, akiknél megvan [ugyan] a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld!” (2Tim 4,3–4, vö. 3,4–5)

„Tudván először azt, hogy az utolsó időben gúnylódók* támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak. Ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára, amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett, a mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek

* Pontosított fordítás szerint ez a kifejezés szerepel Zak 12,10-ben.

tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.” (2Pt 3,3–7)

.....

.....

.....

(Melyik kifejezés szerepel mindkét igében, amellyel Pál és Péter – egymással megegyező módon – jellemzi a végidő emberiségét a Szentlélek ihletésére? Hogyan foglalnánk össze, hogy miért tagadják sokan a semmiből teremtést, a vízözönt és Jézus visszajövetelét? Miért nem egyeztethetők össze ezek az ő istenképükkel? Milyen istent tisztelnek a valóságban?)

„Mi is bálványimádó korban élünk, éppúgy, mint Illés. Most nincsenek látható szentélyek, bálványokon sem pihen meg a szemünk. Mégis... a tömegeknek téves fogalmaik vannak Istenről és tulajdonságairól. Éppúgy hamis istent szolgálnak, mint ahogy Baál imádói tették. Még a magukat keresztényeknek vallók között is sokan... emberi elméleteket dicsőítenek, amelyeket Isten, valamint törvénye helyére tesznek... Bálványimádó módon az isteni kinyilatkoztatás fölé helyezik az emberi bölcsességet. Alkalmazkodnak a világ szokásaihoz, azonosulnak hatásaival, emiatt annyira eltompul és összezavarodik a gondolkodásuk, hogy szinte már nem is tudnak különbséget tenni a viláosság és a sötétség, az igazság és a tévedés között... Azt a hitet, amely Pált, Pétert és Jánost áthatotta, idejétmúltnak, titokzatosnak, modern gondolkodók felfogásához méltatlannak tartják... Az emberiség olyan régóta hódol emberi nézeteknek és szokásoknak, hogy majdnem az egész világnak vannak bálványai.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 113., 118. o.)

„Isten bálványimádónak tekinti azokat, akik a saját bölcsességükben, elképzeléseikben bíznak, akik a maguk gazdagságára és erejére támaszkodnak... Az Úr vagy a Baál imádói vagyunk-e? Az élő Isten imádói, vagy pedig bálványoké? Talán nincs kegyhelyünk, sem szemmel látható bálványunk, ennek ellenére is bálványimádást gyakorolhatunk. Olyan könnyű bálvánnyá emelnünk melengetett elgondolásainkat vagy tulajdonainkat, mint fából és kőből faragni isteneket. Ezreknek van hamis felfogásuk Istenről és az Ő tulajdonságairól. Ezek az emberek olyan bizonyosan hamis isteneket szolgálnak, mint akik a Baált szolgálták... Sátán kezdetben elérte az ember bukását, s azóta is azt tűzi ki célul, hogy az emberben eltörölje Isten képviselését, és a maga képét ültesse a szívünkbe... Istent nem tudja elűzni trónjáról a bálványimádás rendszere segítségével, de az ég és a föld közé állítja saját trónját – Isten és az imádkozó ember közé.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 18. o.)

5 Hogyan tett biznyságot Pál az élő Istenről az ókori műveltség fellegrárában, Athénban? Szükség van-e ma is hasonló biznyságtévesre?

„Athénben... Pál lelke háborogott, látván, hogy a város bálványokkal van tele... Előállván pedig az Areopágus közepette, mondta: Athéni férfiak... Akit ti nem ismerve tiszteltek, őt hirdetem néktek. Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek Ura, kézzel csinált templomokban nem lakik, sem emberek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködne, hiszen Ő ad mindenknek életet, lehetetet és mindent... Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, miképpen a költőitek közül is mondták némelyek: az ő nemzetsége is vagyunk.” (Ap csel 17,16. 22–25. 28.)

„Ezután más angyalt láttam repülni az égbolt közepén... Hatalmas szózatként hirdette: Féljétek az Istent, és adjatok dicsőséget neki, mert eljött az Ő ítéletének órája! Imádjátok azt, aki az eget, a földet, a tengert és a vizek forrásait teremtette!” (Jel 14,6–7)

„Athén városa a pogányság központja volt... Mindenfelé ott állottak istenségeik szobrai, történelmük és irodalmuk istenített hőseinek szobraival együtt... Amikor Pál az őt körülvevő szépséget szemlélte, de látta, hogy a város teljesen bálványimádásba merült, nagy buzgalom lángolt fel benne Istenért... Részvét fogta el szívét Athén lakossága iránt is, amely a szellemi műveltség ellenére nem ismerte az igaz Istent...

Belső látása annyira fogékony volt a mennyei szépségek iránt, hogy a hervadhatatlan, örök kincsek gyönyörűsége és dicsősége értéktelenné tette előtte azt a pompát, amely itt körülvette. Amikor látta Athén lenyűgöző szépségét, ráeszmélt, hogy a tudomány és művészet barátaira mindez mily csábítóan hat, felismerte a rá váró munka fontosságát... noha látszólag legyőzhetetlen akadályok gördültek útjába, és majdnem reménytelennek látszott megkísérelni, hogy az emberek szívéhez férközhessen...

Azok között, akik Pállal a piacon szembeszálltak, volt néhány epikureus és sztoikus filozófus... Amikor meggyőződtek róla, hogy megbízatását – bármibe kerüljön is – elvégzi közöttük, elhatározták, hogy nyugodtan meghallgatják. Felkísérték hát az Areopágusra. Ez volt Athén legszentebb helye... Itt gyakran vitattak meg – igen gondosan – vallásos ügyeket olyan férfiak, akik

minden erkölcsi és polgári kérdésben a legfőbb tekintélyként szerepeltek.

Itt, távol a forgalmas útvonalak zajától, a sietségtől és a zűrzavartól, az apostol nyugodtan szóhoz juthatott. Írók, művészek és filozófusok csoportosultak köréje: Athén városának tudósai és bölcsei, akik így szóltak hozzá: »Vajon megérthetjük-e, mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek, meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek.« Az apostol átérezte az óra ünnepélyes felelősségét...

A bálványokkal túlzásúfolt templom felé mutatva Pál leleplezte az athéniak vallásának csalárd voltát... Igyekezett hallgatói gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és méltó fogalmat nyújtani nekik arról az Istenségről, akit »Ismeretlen Isten«-nek neveztek. Az a Lény, akit hirdetett nekik, emberektől független volt, és nem is szorult rá, hogy hatalmát és dicsőségét emberi kezek ékesítsék... Az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük...

Így állt szemben Pál kora pogányságával. Athénben végzett munkája nem volt egészen hiábavaló. Dienes, aki a legelőkelőbb polgárok közül való volt, és még néhányan elfogadták az evangéliumi üzenetet... Az athéniak szellemi elbizakodottságában és büszkeségében keresendő annak az oka, hogy az evangélium náluk aránylag csekély eredményt érhetett el.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Bérea és Athén c. fej.)

6 Kiket választ ki és helyez oltalom alá az elpecsételő angyal a „nyomorúságos idő” küszöbén?

• „Ezután négy angyalt láttam állni a Föld négy szegletén, akik visszatartották a Föld négy szelét, hogy ne fújjon a

szél a földre, se a tengerre, se semmi élő fára. Majd más angyalt láttam feljönni a napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt. Hangos szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek adatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek: Ne ártsatok addig a földnek, a tengernek és az élő fáknak sem, míg el nem pecsételjük Istenünk szolgálait a homlokukon.” (Jel 7,1–3)

Figyelemre méltó, hogy „az élő Isten pecsétjével” jelöli meg az angyal azokat, akiket a menny „Isten szolgálainak” ismer el. Az élő és gondviselő Isten „székhelyéről lenéz a föld minden lakosára... szemmel tartja az őt féltőket, az ő kegyelmében bízókat, hogy kimentse lelküket a halálból” (Zsolt 33,14–19). Az „élő Istent” tisztelő és „szolgáló” embereket jelöli meg az angyal az élő Isten pecsétjével. Az elpecsételtek közé kerül-nénk-e, ha ma lenne az elpecsételés? „Élő Istenként” tisztel-jük-e Istent, és valóban szolgáljuk-e Őt? Végezzük-e munká-ját, előmozdítjuk-e ügyét?

*

Ajánlott olvasmány: Vankó Zsuzsa: *Istenképek és az „élő Isten”* (Spalding Alapítvány, 2010).

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez..

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Január

1. vasárnap	Mt 4,23	
2. hétfő	Tit 2,11	
3. kedd	Gal 4,4–5	
4. szerda	Mk 1,14–15	
5. csütörtök	Jn 18,36	
6. péntek	Mk 4,30	Napnyugta: 16.07
7. szombat	Jn 1,29	
8. vasárnap	Lk 17,21	
9. hétfő	Mt 13,31–32	
10. kedd	Mt 13,33	
11. szerda	1Pt 2,24	
12. csütörtök	Rm 7,12	
13. péntek	Mt 6,33	Napnyugta: 16.15
14. szombat	Jn 3,3	
15. vasárnap	Rm 3,24	
16. hétfő	Jel 19,8	
17. kedd	1Pt 1,4	
18. szerda	Mt 11,28	
19. csütörtök	Zsolt 2,8	
20. péntek	2Kor 5,20	Napnyugta: 16.24
21. szombat	Eféz 6,13	
22. vasárnap	Eféz 6,14a	
23. hétfő	Eféz 6,14b	
24. kedd	Eféz 6,15	
25. szerda	Eféz 6,16	
26. csütörtök	Eféz 6,17a	
27. péntek	Eféz 6,17b	Napnyugta: 16.35
28. szombat	Eféz 6,12	
29. vasárnap	2Tim 2,3	
30. hétfő	2Móz 14,156	
31. kedd	1Kor 15,57	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA**Február**

1. szerda	1Móz 1,28	
2. csütörtök	Dn 4,22	
3. péntek	1Kor 15,22	Napnyugta: 16.46
4. szombat	Neh 9,13	
5. vasárnap	Zsolt 103,19	
6. hétfő	Mt 1,23	
7. kedd	Jn 6,15	
8. szerda	Zak 9,9	
9. csütörtök	Zsolt 48,2	
10. péntek	Zsolt 24,7-8	Napnyugta: 16.57
11. szombat	Zsolt 83,18	
12. vasárnap	Zsolt 119,126	
13. hétfő	Mk 10,15	
14. kedd	Jn 1,12	
15. szerda	Eféz 1,5-6	
16. csütörtök	Zsid 9,12	
17. péntek	Gal 3,29	Napnyugta: 17.08
18. szombat	Eféz 2,19	
19. vasárnap	Jn 14,21	
20. hétfő	Csel 5,29	
21. kedd	Mt 5,19	
22. szerda	Zsolt 40,9	
23. csütörtök	1Pt 4,10	
24. péntek	Zsolt 66,16	Napnyugta: 17.18
25. szombat	Mk 12,30	
26. vasárnap	Zsid 12,12-15	
27. hétfő	2Kor 6,1	
28. kedd	Lk 22,29	
29. szerda	Lk 22,30	

